

MAKALE BİLGİSİ/ARTICLE INFO

Article Type/Makale Türü:
Research Article / Araştırma Makalesi
Received / Makale Geliş Tarihi: 15.02.2021
Accepted / Makale Kabul Tarihi: 15.09.2021
Doi: 10.35859/jms.2021.880268

رهه‌نده‌کانی که سایه‌تی‌پیدان
له شیعی شێرکۆ بێکه‌سدا

REHENDAKANÎ
KESAYETÎPÊDAN LE Şİ'RÎ
ŞÊRKO BÊKES DA

یەدوللا پەشابدی / Yadollah PASHABADI

Assistant Professor of Kurdish Language and
Literature, University of Kurdistan; Member
of the Kurdistan Studies Institute,
y.pashabadi@uok.ac.ir,
ORCID: 0000-0002-5781-4975.

پوختە

شێرکۆ بێکه‌س وه‌ک به‌رزترین ئاستی خه‌یالی داهێنه‌رانه له شیعی کوردیدا، خاوه‌نی چه‌ندان به‌ره‌می ئەده‌بیه که دیمه‌نی خه‌یالی زۆری تێدایه. بیر و خه‌یالی ئەم شاعیره، سنووری ئاسایی و ئاقاری ناشانی ئەده‌بی سه‌رده‌می به‌زاندوووه و له هه‌ر دیمه‌نیکی ساکاری ژبان و کۆمه‌لگا به‌ وه‌ی خه‌یال و بنای وه‌های داهێناوه که نموونه‌ی په‌سه‌نی و ئافراندنی ئەده‌بین. ئاشنایه‌تیسری له شیعیدا زۆر ده‌وری گه‌راوه و یه‌کێ له هونه‌ره شیعییه‌کانی شێرکۆ که سایه‌تی‌پیدان/مرۆفاندنه که خۆی لقیکه له هونه‌ری ئاشنایه‌تیسری. له‌م مه‌یدانه‌دا بیر و خه‌یالی ئەم شاعیره به‌ شیوه‌یه‌کی سه‌رسووڕینه‌ر فریوه و دیمه‌ن و وینه‌ی هونه‌رمه‌ندانه‌ی زۆری خولقاندوووه. ئەم توێژینه‌وه به‌ شیوه‌ی شیکاری-ته‌وسیفی ده‌یه‌وه‌ی ئەم هونه‌ری که سایه‌تی‌پیدانه له شیعی شێرکۆدا بخته به‌ر باس و تیشک بخته سه‌ر لایه‌ن و په‌هه‌نده‌کانی. شێرکۆ بێکه‌س له چه‌ند په‌هه‌نددا ئەم هونه‌ری به‌ کار هێناوه؛ جارێک گیاندارێکی هێناوه‌ته‌ ریزی مرۆف؛ جارێکی تر ته‌نێکی بێگیانی مرۆفاندوووه؛ له په‌هه‌ندیکی تردا ئەندامیک له ته‌نێکی بێگیانی کردۆته‌ خاوه‌نی که سایه‌تی؛ به‌لام به‌ پێی ئەم توێژینه‌وه‌ گه‌رنترین په‌هه‌ندی که سایه‌تی‌پیدان له شیعی شێرکۆ بێکه‌سدا ئەوه‌یه که کاتێ که سایه‌تی به‌ شتیک دده‌ا، له سنووری ئاسایی و ناسراوی ئەده‌بیاتی تێده‌په‌رین و تایه‌تمه‌ندییه‌کی پێوه ده‌نووسینێ که به‌ده‌ره له حاڵی ئاسایی مرۆف و هه‌ر بۆیه ده‌توانین بلین لووتکه‌ی خولقاندن و هونه‌رنوێنی شاعیر، لێره‌دا ده‌رده‌که‌وی

وشه‌کلێل: شێرکۆ بێکه‌س، داهێنانی ئەده‌بی، ئاشنایه‌تی سڤی، که سایه‌تی‌پیدان، شیوازاسی، خه‌یال، شیکاری ده‌ق.

أبعاد صنعة التشخيص في أشعار شيركو بيكس

الملخص

إنَّ شيركو بيكس كقمة طيران الخيال في سماء الشعر الكردي، قد أنشأ أعمالاً و آثاراً جمّة في فضاء رحب مشبع بخيال وافر و مناظر محيرة للعقول. و له لبّ و خيال أوسع قد اجتازا الثغور المكشوفة و المأنوسة في حقل الأدب و قد أبدعَ من كل منظر من مناظر الحياة الدارجة صوراً و تماثيل كأعلى نموذج للصورة و التمثيل. إن الغرابة و التغريب مضمار لعرض الشعر و الفن الذي قد برز فيه الشاعر شيركو بيكس و نالَ ما نالَ من مدارج عالية و أصبح من مظاهر فنه الشعري من ضمنه التشخيص؛ و في ذلك خلقَ أشخاصاً ذات ضمير وإعٍ راقٍ؛ إذا ما شخّصَ لم يخلق شخصاً عادياً فحسب، بل شخصاً له خيال و له موهبة فذة شاذة تُميّزه من الآخرين. فحيناً نراه يُرقى حيواناً إلى درجة أنسانٍ، و حيناً آخر نراه يبسط يده إلى جسم بلا روح فيكسيه روحاً راقية كمثل الناس المميزين. و في هذا ينعكس فنه الشاذّ و الباهر، و هو خلق شخصية بارعة ممتازة قد اجتازت حدود الشخص المأنوس.

الكلمات الرئيسية: شيركو بيكس، الإبداع الأدبي و الفني، الغرابة، التغريب، التشخيص، الخيال، تحليل النص.

Şerko Bêkes Şiirinde Kişileştirmenin Boyutları

Öz

Kürt şiirinde imgelerin zirvesinde gezinen Sherko Bekas, üstün bir hayal gücü yelpazesine sahip pek çok muhteşem sahne yarattığı birçok harika edebi eser sunmuştur. Şairin düşüncesi ve hayal gücü, çağdaş edebiyatın geleneksel sınırlarını aşarak, günlük hayattaki sıradan bir sahneden veya edebi öz-günlük ve yaratıcılığa örnek olan toplumdaki bir imaj yaratmıştır. Yabancılaşma onun sanatında ve şiirinde geniş bir alandır. O, düşüncesine ve hayal gücüne sanatsal manzaralar yaratmak için muazzam bir şekilde monte ettiği, kişileştirme olarak bilinen bir dalda oldukça yetenekli olmuştur. Bu açıklayıcı-analitik araştırma, Sherko'nun şiirlerindeki kişileştirme tekniğini araştırmayı ve çeşitli yönlerini ve seviyelerini analiz etmeyi amaçlamaktadır. Sherko bir zamanlar bir insan seviyesine kadar bir canlandırma teşvik etmiş ve insan olarak cansız bir canlandırmayı yeniden yaratmış veya kişileştirme ve dolayısıyla aktivite ile cansız bir parça sağlamıştır. Bununla birlikte, bu araştırmaya dayanarak denilebilir ki Sherko'nun şiirinde kişileştirmenin en önemli yönü, bir şeyi kişiselleştirdikten sonra, bir insanın sıradan koşullarının ötesinde belirli bir özellik vererek edebiyatın geleneksel sınırlarını aşmasına izin vermesidir. Böylece şairin sanatının ve yaratıcılığının zirvesi bu alanda bulunabilir.

Anahtar Kelimeler: Sherko Bekas, Edebi aktivite, Yabancılaşma, Kişileştirme, Tarz

Dimensions of Personification in Shirko Bikas' Poetry

Abstract

Hovering over the peak of imagery in Kurdish poetry, Sherko Bekas has presented several great literary works where he has created plenty of marvelous scenes with a transcendent range of imagination. The poet's thought and imagination have overpassed the conventional borders of contemporary literature, creating an image from any ordinary scene in life or the society that is exemplary of literary originality and creativity. Defamiliarization is an extensive field in his art and poetry, and he has been highly skillful in a branch thereof known as personification, where his thought and imagination have tremendously mounted to create artistic sceneries. This descriptive-analytical research seeks to

investigate the personification technique in Sherko's poetry, and analyzes its variety of aspects and levels. He has once promoted an animate up to the level of a human being, recreated a non-animate as man, or provided part of a non-animate with personality and therefore activity. Based on this research, however, the most significant aspect of personification in Sherko's poetry is that once he has personified something, he has let it overpass the conventional borders of literature, granting it a particular characteristic beyond the ordinary conditions of a human being. Thus, the peak of the poet's art and creativity can be found in this field.

Keywords: Shirko Bikas, Literary creativity, Defamiliarization, Personification, Stylistics.

EXTENDED SUMMARY

Hovering over the peak of imagery in Kurdish poetry, Sherko Bekas has presented several great literary works where he has created plenty of marvelous scenes with a transcendent range of imagination. The poet's thought and imagination have overpassed the conventional borders of contemporary literature, creating an image from any ordinary scene in life or the society that is exemplary of literary originality and creativity. Defamiliarization is an extensive field in his art and poetry, and he has been highly skillful in a branch thereof known as personification, where his thought and imagination have tremendously mounted to create artistic sceneries. This descriptive-analytical research seeks to investigate the personification technique in Sherko's poetry, and analyzes its variety of aspects and levels. He has once promoted an animate up to the level of a human being, recreated a non-animate as man, or provided part of a non-animate with personality and therefore activity. Based on this research, however, the most significant aspect of personification in Sherko's poetry is that once he has personified something, he has let it overpass the conventional borders of literature, granting it a particular characteristic beyond the ordinary conditions of a human being. Thus, the peak of the poet's art and creativity can be found in this field

One of Sherko Bekas' prominent artistic techniques is to personify phenomena, objects, and creatures. He is extremely skilled in the area of personifying inanimate objects, creatures, human organs, and abstract entities in his poetry. He has an aptitude for provision of subjects with particular manifestations. That is, he grants the subject an especial state, a peculiar movement, or even thought and intellect that not only raises them up to the level of a human being but even differentiates them from ordinary humans. Thus, the subject reacts to and adopts a specific attitude toward the events, phenomena, and issues discussed in the theme of the poetry. This is frequent in most of Sherko Bekas' Diwans, particularly in Butterfly Valley.

The present research particularly investigated four collections of poetry as well as the above. Two methods of personification are evident and play an important part in these poems, used as semantic defamiliarization and ironic metaphor: to personify material objects (animate and inanimate) and to personify abstract phenomena and entities. In the former, he has personified items such as a pencil, a stone, bread, oil, and social classes as signified and signifier. In the latter, he has personified topics such as death, humanity, famine, injustice, justice, friendship, Ba'ath Party, liberty, peace, patriotism, and the like.

The overall results of the research suggest that the majority of the personification available in the examined poetry by Sherko Bekas can be categorized as material and sensational, where his use of natural elements has been manifested more evidently. In most cases, the prominent feature of Sherko's personification is observed, i.e. allocation of a significant, outstanding characteristic that leaves the subject extraordinary. Thus, most of the personification is distinctive, where the subject adopts an attitude toward and a reaction to an issue or event.

پێشه‌کی

هۆنراوه‌کانی شێرکۆ بێکەس - هەرچەند بە ژماره‌ی ئێجگار زۆریش - زۆربه‌یان زیندوو، پرجموچوو و وریان. ته‌کنیکی ئاشنايه‌تیسری (defamiliarization) له‌ئەدەبیادا تایبه‌تمه‌ندییه‌کی شێوازاناسانه‌ دێته‌ ئەژمار. بۆ یه‌که‌م جار فۆرمالیستی رووسی، شوکولوفسکی (١٣٩٢: ٨١-١٠٥) ئەم زاراوه‌ و ئەم ته‌کنیکه‌ی به‌کار هێنا. ئەم په‌خه‌گره‌ پێی وابوو کار و ئەرکی ئەدەبیات ئاشنايه‌تیسریه‌. ئاشنايه‌تیسری واته‌ سپینه‌وه‌ی ئەو زانیاریه‌ی به‌ شێوه‌ی ئاسایی و له‌ رووی عاده‌ته‌وه‌ پێدا بووه‌ و یان نیشاندانی دیارده‌ به‌ شێوه‌یه‌کی تر و له‌ روانگه‌یه‌کی تره‌وه‌. ئەم کاره‌ به‌ دوو شێوه‌ ده‌کرێ: به‌ شێوه‌ی واتایی و به‌ شێوه‌ی پێکهاته‌یی. ئەم هونه‌ره‌ ده‌بێته‌ هۆی چێژه‌خشی زۆرتری ئەدەبی. که‌سایه‌تیپێدان (personification) شێوازیکه‌ له‌ نامۆکردن/ئاشنايه‌تیسری/ئاشنايه‌سپینه‌وه‌ی واتایی (سجادی، ١٣٩٥: ٦٧). ئەم هونه‌ره‌ به‌ جۆریکه‌ وه‌کوو ئەو بیروکه‌یه‌یه‌ که‌ ده‌لێن منداڵ تا به‌ر له‌ حه‌وت سالی هه‌موو شتی که‌ به‌ گیاندار ده‌زانن. شاعیریش له‌و حاله‌یدا ده‌بێته‌وه‌ به‌ منداڵیک و وه‌ک ئەوه‌یه‌ که‌ بگه‌رێته‌وه‌ بۆ ئەو سه‌رده‌مه‌ و هه‌موو شتی که‌ به‌ گیاندار ده‌بینن و جاروباره‌ ئەم به‌گیاندارزانینه‌ له‌ شیعره‌کانیدا وه‌ک هونه‌ری که‌سایه‌تیپێدان خۆی ده‌نوێنن (محمدی و زارعی، ١٣٨٨: ١٠٦). ئەم هونه‌ره‌ به‌ جۆری ده‌گه‌رێته‌وه‌ سه‌ر ته‌رزی بیر کردنه‌وه‌ی مرۆقی که‌وینیه‌؛ چونکه‌ له‌ پێشیشدا واته‌ له‌ سه‌رده‌مانی که‌وناردا مرۆف هه‌موو شتی که‌ به‌ گیاندار زانیوه‌ (شمیسا، ١٣٨١: ٦٥). بۆیه‌ بنیاتی ئینسانشێوه‌یی و گیاندارخواری له‌ خواستنی درکاودا ده‌گه‌رێته‌وه‌ سه‌ر فه‌ره‌هه‌نگی که‌وینیه‌ و باوه‌ر و ئەندیشه‌ ئوستوره‌یه‌یه‌کان (کزازی، ١٣٩٣: الف: ١٢٧). له‌ چاو مرۆقی ئوستوره‌یه‌یه‌وه‌ دار و دره‌خت و چه‌م و دیارده‌ سروشتیه‌یه‌کانی تر مرۆقه‌نگن، ته‌نانه‌ت تا ئەو راده‌یه‌ی که‌ ده‌کرێ بڵێن: مرۆقن به‌لام له‌ جۆریکه‌ی تر (هه‌مان: ١٢٨). که‌وابوو ئەمه‌ راسته‌ که‌ خواستنی درکاو له‌ وێژه‌دا بیره‌وه‌ری و یادگاریکه‌ که‌ له‌و بنیاته‌ جیهانناسانه‌ کۆنیه‌وه‌ به‌جێماوه‌. به‌م پێیه‌ ده‌کرێ بڵێن له‌ ناخی هه‌ر شتی که‌ ژیاپێکی نادیار و شاراوه‌ هه‌یه‌ که‌ ئەرکی شاعیر ئاشکراکردنی ئەو ژیاپه‌ شاراوه‌یه‌یه‌ (سلیوه‌ عیسا، ٢٠٠٩: ٩٠). شاعیری راسته‌قینه‌ و به‌ده‌سه‌لاتیش ئەو شاعیره‌یه‌ که‌ گه‌یشته‌وه‌ ئەوه‌په‌ری ئەو توانایه‌ (ضیف، ١٩٧٦: ١٧١). هه‌ردووێ ئەم دیاردانه‌ که‌ لیکۆلینه‌وه‌یان کاریکی شێوازاناسانه‌یه‌، له‌ شیعری شێرکۆ بێکەسدا له‌ پانتاییه‌کی به‌ریندا به‌ر چاو ده‌که‌ون و ناسینیان ده‌بێته‌ هۆی ده‌رخستنی لایه‌تیکی تر له‌ شێوازی ئەم شاعیره‌ و باری جوانیناسانه‌ی هونه‌ری شاعیره‌یه‌که‌ی. ئەم ته‌کنیکه‌ یه‌کێ له‌ گه‌رنه‌ترین تایبه‌تمه‌ندییه‌کانی شێوازی شیعری شێرکۆیه‌. هه‌ر وێنایه‌کی خه‌یالی که‌ شاعیر له‌ سۆنگه‌ی که‌سایه‌تیپێدانه‌وه‌ ده‌یخولقێنن، هه‌ستونه‌ست و سۆز و دلبه‌سته‌یی قوولی خۆین هه‌مه‌ر به‌ ئەو دیارده‌/بابه‌ته‌.

پێشینه

که‌سایه‌تیپێدان له‌ ئەدەبیادا میژووویه‌کی دوور و درێژ به‌ درێژی خۆی ئەدەبیاتی هه‌یه‌. هه‌ر به‌و شێوه‌ په‌خه‌نگران و توێژه‌ران و لیکۆله‌ران ئاوریان لێداوه‌ته‌وه‌ و لایه‌نی جوانیناسیه‌که‌یان خستۆته‌ ژێر تیشکی لیکۆلینه‌وه‌کانیان. له‌ کتێبه‌کانی په‌وانبێژی کلاسیکدا له‌ ژێر ناونیشانی خواستندا بابته‌ پێوه‌ندیدار به‌ که‌سایه‌تیپێدانه‌وه‌ به‌دی ده‌کرێ. له‌ وێژه‌ی عه‌ره‌بیدا عه‌بدولقاهیری جورجانی (٤٧١هـ) له‌ کتێبی مه‌زنی أسرار البلاغه‌دا به‌ وردی بابته‌ی خواستنی شیکردۆته‌وه‌ و زۆر له‌ سه‌ری رۆیشته‌وه‌ و به‌ یه‌کێ له‌ جوانترین هونه‌ره‌کانی په‌وانبێژی ژماردوو (الجرجانی، ٢٠١٤: ٤٠). ئینوئه‌سیر (٦٣٧هـ) له‌ کتێبه‌ مه‌زنه‌که‌یدا به‌ ناوی المثل السائر فی أدب الکاتب و الشاعیر گه‌رچی به‌ پرالته‌ ناوی التشخیص (که‌سایه‌تیپێدان)ی نه‌هیناوه‌، به‌لام به‌ نمونه‌کانی و به‌ شروقه‌ و ئاماژه‌ و لیکۆلینه‌وه‌کانی، هه‌موو باسی ئەم هونه‌ره‌ی کردوو و به‌ جۆریکه‌ له‌ په‌واندنه‌وه‌ و په‌ره‌پێدان (التوسع)ی داناوه‌ (ابن الأثیر، ١٩٧٣: ٨١/٢). سه‌ککاک (٦٢٦هـ) له‌ کتێبی مفتاح العلومدا زۆر ورد و ده‌قیق په‌رژاوه‌ سه‌ر بابته‌ی خواستنی درکاو که‌ که‌سایه‌تیپێدان له‌ دلی ئەم جۆر خواستنه‌دايه‌. ئەو به‌ شوبه‌اندنی شاراوه‌ یا نادیار ناوی بردوو (السکاک، ١٩٨٢: ٦٠٩-٦١٠). هه‌روه‌ها له‌ کتێبی أنوار الریعدا له‌ ژێر زاراوه‌ی الاستعاره‌دا (معصوم المدنی، ١٩٦٨: ٢٥٢-٢٥٤) ئاماژه‌ی پێکراوه‌. خاوه‌نی کتێبی معجم المصطلحات البلاغیة و تطورها (٢٠٠٧: ٨٨)ش باسیکی له‌سه‌ر هیناوه‌. شه‌وقی زه‌یف له‌ کتێبی الفن و مذاهبه‌ فی الشعر العربی کاتێ باسی هونه‌ری وێنه‌گه‌ری ئینورومی ده‌کا، ئاوری له‌م بابته‌ی که‌سایه‌تیپێدانه‌ داوه‌ته‌وه‌ (ضیف، ١٩٨٧: ١٩٨٧).

1 Viktor Shklovsky

۲۰۷-۲۱۲). له زمان و ئەدهبی فارسیدا ئاورپان لیداوتهوه؛ محهمه‌دېره‌زا شه‌فیعی که‌دکه‌نی (۱۳۷۵هـ/۱۹۹۷) له کتیبی صور خیال در شعر فارسیدا به‌شیکه‌ی ته‌رخان کردووو بۆ‌بابه‌تی که‌سایه‌تیپیدان و ده‌توانین بلتین جوانتر و پوخت و پاراوتر له توێژه‌رانی تر لیکۆلینه‌وه‌ی له‌سه‌ر کردووو (شفیعی کدکنی، ۱۳۷۵: ۱۴۹-۱۵۶). که‌دکه‌نی به‌ دوور و درێژی ره‌خنه‌ی له‌ توێژه‌رانی کۆنی ئەدهبی ئیسلامی گرتوو و پیداپوونه‌وه‌ی به‌ کار و به‌ره‌مه‌کانیدا کردوو و ئینجا له‌ ژێر دوو به‌شی که‌سایه‌تیپیدانی پوخته و به‌ربلآودا ده‌سته‌به‌ندی کردوو. له‌ ئەدهبی کوردیدا که‌م و زۆر باسی لێوه‌ کراوه؛ بۆ‌وێنه‌ ئیدریس عه‌بدوڵا له‌ کتیبی لایه‌نه‌ په‌وانبێژیه‌کان له‌ شیعری کلاسیکی کوردیدا (به‌نموونه‌ی هه‌مدی و حاجی قادری کۆیی)دا، ئاماژه‌ی پیکردووو. ئەم نووسه‌ره‌ له‌ ژێر سه‌ردێری خواستنی درکاودا چه‌ند نموونه‌ شیعری لیکداوه‌ته‌وه‌ که‌ هه‌موو له‌خۆگری که‌سایه‌تیپیدان (عه‌بدوڵا، ۲۰۱۱: ۱۹۶-۱۹۷). توێژه‌ر جه‌بار ئەحمه‌دحسین له‌ توێژینه‌وه‌یه‌که‌دا به‌ ناوی ئیستاتیکای شیعری کوردی- کوردستانی عیراق ۱۹۵۰-۱۹۷۰دا له‌ چه‌ند ئاستدا خواستن و که‌سایه‌تیپیدانی خستۆته‌ ژێر تیشکی لیکۆلینه‌وه‌ و نموونه‌شی له‌ شیعری شێرکۆ بیکه‌س هه‌تاوه‌ته‌وه‌ (ئهمه‌دحسین، ۲۰۰۸: ۳۳۲-۳۳۳). موحه‌مه‌دحسینی به‌مین (۱۳۷۸) لیکۆلینه‌وه‌یه‌کی له‌ ژێر ناوی «تشخیص از دیدگاه زبان‌شناسی»دا پیشکه‌ش کردوو که‌ تیدا ئاماژه‌ی کردوو به‌وه‌ی که‌ «که‌سایه‌تیپیدان له‌ زماناسیدا شیوه‌یه‌که‌ له‌ خوازه‌یه‌؛ واته‌ جار جار وشه‌ی تایه‌ت به‌ بوونه‌وه‌ری بیگیان و په‌له‌وه‌ران و گیانه‌به‌ران له‌ پیناو ئامانجیکێ گرنگدا له‌ رواله‌تی ئینساندا پیشان ده‌درێن؛ ئەویش بۆ‌بابه‌خی زۆرتر دان به‌ قسه‌ده‌ق و هه‌روه‌ها بۆ‌جه‌خت کردنی زیاتر له‌ سه‌ر بابته‌تی قسه‌ده‌قه‌که‌یه‌» (بمین، ۱۳۷۸: ۸۴-۸۵). «فرافکنی و شخصیت-بخشی در شعر حافظ» (۱۳۸۵) ناویشانی توێژینه‌وه‌یه‌کی تری له‌م بابته‌یه‌ که‌ توێژه‌ر چه‌ند شیوازی بۆ‌ که‌سایه‌تیپیدان له‌ شیعری حافظدا دۆزیوه‌ته‌وه‌. مه‌هدی ماحوزوی و هاوکارانی (۲۰۱۸) له‌ توێژینه‌وه‌یه‌که‌دا به‌ ناوی «القلب و الروح فی قصائد الشمس الغزلیة مع عناية خاصة بصنعة التشخیص»، چه‌ند خالیکیان سه‌باره‌ت به‌ خودی سه‌نعه‌تی که‌سایه‌تیپیدان خستۆته‌روو. به‌کێ له‌و خالانه‌ بانگکردنه، به‌و شوێنه‌یه‌ که‌ هه‌ر شتیکی غه‌یری مرۆف یا بیگیان کاتێ بانگده‌کری و ده‌کرێته‌ به‌رده‌نگ، به‌و واتایه‌یه‌ که‌ که‌سایه‌تیپیدراوه‌ و هاتۆته‌ پیزی مرۆف. به‌کێکی تر له‌ ته‌وه‌ره‌کانی ئەو توێژینه‌وه‌یه‌ ئه‌وه‌یه‌ که‌ کار و کرده‌وه‌ی مرۆف ده‌درێته‌ پال دڵ یا پۆخ و به‌و شیوه‌یه‌ که‌سایه‌تیپیدهدری. هه‌روه‌ها که‌سایه‌تیپیدانیکێ دوولایه‌نه‌ی بۆ‌ دڵ و گیان داناوه‌. عه‌لی محهمه‌دی و جه‌میله‌ زارعی، له‌ توێژینه‌وه‌یه‌که‌دا به‌ ناوی «بررسی و تحلیل آرایه‌ تشخیص در سروده‌های قیصر امینپور» تا راده‌یه‌که‌ به‌ وردی چوونه‌ته‌ بنج و بناوانی رازه‌ی که‌سایه‌تیپیدان و تایه‌تمه‌ندییه‌کانی. «جلوه‌های تشخیص در تشبیه» (۱۳۹۳) توێژینه‌وه‌یه‌کی تره‌ که‌ باسی که‌سایه‌تیپیدانی له‌ په‌هه‌ندیکی تره‌وه‌ کردوو؛ به‌ پیتی ئەم توێژینه‌وه‌یه‌ که‌سایه‌تی-پیدان ته‌نیا له‌ خواستنی درکاودا ده‌ور ناگێری، به‌لکوو وا ده‌بینن له‌ شوبهانده‌نیدا ده‌رده‌که‌وی و زۆریک له‌ شوبهانده‌نه‌کان که‌سایه‌تیپیدانیا له‌گه‌لدایه‌ (ابن الرسول و حسینی، ۱۳۹۳: ۹). هه‌روه‌ها عیقه‌ت نیقابی (۲۰۰۱هـ/۱۳۸۰) له‌ توێژینه‌وه‌ی «بررسی عنصر تشخیص در سروده‌های کمال الدین اسماعیل»دا له‌ دوو په‌هه‌ندی که‌سایه‌تیپیدانی پوخته و به‌ربلآودا باسی کردوو و ئاماژه‌ی به‌ ئەو سیه‌ته‌ ئینسانانه‌ کردوو که‌ دراونه‌ته‌ پال شته‌کان و بوونه‌ته‌ نیشانه‌ و دروشمی که‌سایه‌تیپیدانیا. له‌ توێژینه‌وه‌یه‌که‌دا تردا له‌ ژێر ناوی «آشنایزدایی زبانی در آثار دولت-آبادی» (محمدی فشارکی و صادقان، ۱۳۹۲: ۱۵۴) خواستن و که‌سایه‌تیپیدان له‌ دوو کورته‌چیرۆکی مه‌حمود ده‌وله‌ت‌تابادیدا خراوته‌ به‌ر باس.

شێرکۆ بیکه‌س وه‌ک یه‌کێ له‌ شاعیرانی نوێخوازی کوردی له‌ زۆر روانگه‌ و لایه‌نه‌وه‌ تیشکی خراوته‌ سه‌ر و لیکۆلینه‌وه‌ی له‌ سه‌ر کراوه‌ جگه‌ له‌ گۆفار و رۆژنامه‌ و چاپه‌مه‌نییه‌کانی له‌و چه‌شنه‌، وه‌کوو کتیبیکێ ئاکادیمیک هاوژین سلێوه‌ عیسا له‌ ژێر ناویشانی بنیاتی هونه‌ری له‌ شیعری شێرکۆ بیکه‌سد، زۆر به‌ وردی و زانستیانه‌ بابته‌کانی شیکردۆته‌وه‌. لیکۆلینه‌وه‌ و شیکارییه‌کانی سلێوه‌ له‌ یه‌ک دوو شوێندا تیشکی خستۆته‌ سه‌ر بابته‌تی که‌سایه‌تیپیدانیش. ئەم توێژه‌ره‌ له‌ ژێر سه‌ردێری «به‌که‌سکردن»دا دوا‌ی پیشکه‌شکردنی تاریفه‌کانی ئەم هونه‌ره‌ له‌ لای ئەدیبان و ره‌خنه‌گران و توێژه‌رانی ئەده‌ب، ئاوپی له‌ بایه‌خی که‌سایه‌تیپیدان له‌ بیروباوه‌ری ده‌رووناسانیدا داوه‌ته‌وه‌ (سلێوه‌ عیسا، ۲۰۰۹: ۸۹). شێرزاد هه‌ینی له‌ دیمانه‌یه‌که‌ به‌ ناوی ۹۵۵ ده‌قیقه‌ له‌گه‌ل شێرکۆ بیکه‌سدا زۆر پرسیاری وروژاندوو و زۆر بابته‌تی هه‌تاوه‌ته‌ روو؛ بۆیه‌ شاعیر خۆی له‌وێ چه‌ند خالی گرینگی له‌مه‌ر که‌سایه‌تی و چۆنیتی ئاشنایه‌تیسریه‌وه‌ ده‌ربریوه‌.

شێرکۆ بیکه‌س و شیعره‌کانی گه‌رچی به‌ شیوه‌ی گشتی و له‌ بواره‌ جوړبه‌جوړه‌کانی تره‌وه‌ خراونه‌ته‌ به‌ر باس و لیکۆلینه‌وه‌؛ به‌لام سه‌باره‌ت به‌ هونه‌ری که‌سایه‌تیپیدان له‌ شیعری شێرکۆدا تا ئیستا توێژینه‌وه‌یه‌کی راسته‌وخۆ و جیاواز و تایه‌ت پیشکه‌ش نه‌کراوه‌ و هه‌ر ئەمه‌ش گرنگی و پێوستی ئەم توێژینه‌وه‌یه‌ زه‌قتر ده‌کاته‌وه‌.

گرنگی و پێوستی توێژینه‌وه‌

شێرکۆ بیکه‌س ده‌کرێ له‌ چه‌ندین و چه‌ندان بواریا وه‌ک شاعیریکێ بلیمه‌ت بناسرێ و لیکۆلینه‌وه‌ی له‌ سه‌ر بکری. ئاسمانی خه‌یالی ئەم شاعیره‌ هه‌بنده‌ به‌رین و به‌رفراوان و ئاسۆ ئافراندن و داهه‌نانی شیعری شێرکۆ ئەونده‌ به‌هێز و پر به‌ره‌مه‌ که‌ پێوسته‌ له‌ هه‌ر ده‌م و سه‌رده‌میکدا گه‌لێک توێژینه‌وه‌ی له‌ سه‌ر بکری تاکوو زیاتر بناسرێ و به‌ره‌می هه‌ز و بیری به‌خه‌رته‌ پیزی به‌ره‌می شاعیرانی ئافه‌رێنه‌ر و

داهێنەری سەرئەسەری جیھانەوه. بەکۆن لەو بوارانەیی که دەتوانین بە پشکین و گەپان گەوهەری هێزای تیدا بدۆزینەوه، لایەنی خەیاڵی شاعیرانە و خولقاندنی وێنای خەیاڵیوێه که لە کەسایەتییەکانی ئەم شاعیرەدا زۆر نمونەیی سەرسوڕهێنەر بەدیدهکری. شێرکۆ لە هەر دیمەنێکی خەیاڵی و شاعیرانەیدا توانیویە بە هێزی خەیاڵ و ئەفراندنی خۆی و بە ئاشناوەتییەری و وێناگەلی نوێ، لە وێباندنی ئاسایی و کلیشهیی، خۆی پاریزی و بەرەو لووتکەیی داهێنان سەرکەوت. بە بۆنەیی ئەوهی که لە سەرجهەم بەرهمەکانی شێرکۆ بیکەسدا کەسایەتییەدان وەک لقیک لە ئاشناوەتییەری واتایی بە پێژەبەکی زۆر خۆی دەنوێنێ و لە راستیدا دەتوانین بڵێین بەکۆن لە بنیاتەکانی هونەری شیعری شێرکۆ کەسایەتییەدانە و ئەم هونەرە لە شیوازناسی شیعری ئەم شاعیرەدا وەک بنەمایەکی گشتی دێتە ئەژمار، شایانی توێژینەوهیە.

بۆ ئەم توێژینەوهیە گەرچی سەرجهەم بەرهمەکانی شاعیرمان پشکینووه، بەلام زۆرتر لە دەرەندی پەپووله، ئەسپیک لە پەرهی گۆڵە، ئێستا کچیک نیشتمانە، تۆ ئەتوانی بە قومێ ماچ بمخەیتەوه هەلقولێن، تەون، حەفتا پەنجەرەیی گەرکۆک، خیرا که مردن خەریکه بگات، رووبار، زێ و زنه، کتیبی ملوانکه که لکمان وەرگرتووه.

ئاشناوەتییەری واتایی لە شیعری شێرکۆ بیکەسدا

ئاشناوەتییەری دەتوانن شیکاری و توێکاری زانستی شیوازناسی بەرینتر و پڕبەرەرتر بکاتەوه؛ تەنانەت هەندێ لە توێژەرەن ئەم هونەرە بە خۆی شیواز دەزانن (السە، ۱۹۹۷: ۱۷۹). وێنای خەیاڵی وەک شوبهاندن، خوازه و خواستن هەمیشە دەبنە هۆی تازهگەری و پارێز لە پاتبوونەوهی وێنە کلیشهییەکان. کاتێ باس لە ئاستی جیگری یا ئاستی واتایی وشە دەکری، خواستن خۆی زەق دەکاتەوه و خۆی دەنوێنێ، چونکە خواستن گەوهەرێکە بە بەرهمی ئەدەبی بەبێ ئەم گەوهەرە نابێتە شیعەر. لە باری میژوووییەوه پەنگە بەکۆن لە وەیکەمین کەسانە که راستەوخۆ ئامازەیی کردووه بە ئەم جوۆرە خواستنانە فەیلەسووفی ئیتالی سەدهی نۆزدهم گیامباتیستا (Giambattista) بێ (أبوالعَدوس، ۱۹۹۷: ۱۷). خواستن که خۆی بە دوو شیوهی راشکاو و شیوهی درکاو دێتە بەرهم (پروانە: عەبدوڵلا مستەفا، ۲۰۱۱: ۱۹۶). یەکێ لە بەرین-ترین مەیدانەکانی خولقاندنە که شاعیران ئەسپیی خەیاڵی خۆیان تیدا تاو داوه و شێرکۆش یەک لەوانەییە که لە مەیدانەدا ئەسپیی زۆر خیرا و بەدەوه. خواستنی درکاو که لە لای هەندێ لە پەسپۆران بە خواستنی جوۆری دووهم بەناوبانگە، بە دوو شیوهی رەپالخوا (وێک چنگی مەرگ) و رەپالنهخوا خۆی دەنوێنێ (شمیسا، ۱۳۹۳: ۵۹). لە خواستنی درکاو هەر کات پێشوبهێنراوه که مەرۆف بیت، پێی دەلێن کەسایەتییەدان. لە راستیدا هەر بەو جوۆرە که عەبدووه قەلقیلە ئامازەییەداوه، رازی خواستنی درکاو هەر لە کەسایەتییەدانە کەیدایە؛ چونکە لە چاو خواستنی راشکاو خەیاڵیکی بەرزتر و ئیجگار زۆرتری تیدایە (عبدە قلقیلە، ۱۹۹۲: ۶۶). کەسایەتییەدان وەک بەشی یا لقیک لە خواستنی درکاو یەکێ لەو بوارانەییە که ئەم شاعیرە بۆ دەرپڕینی هەستونەست و کەلکەلەیی خۆی کەلکی لێوهەرگرتووه. کەلک وەرگرتن لە خواستنی درکاو نیشانەیی هێز و دەسەلاتی ئەدەبی و زمانی شاعیر و جوانی و ئاستبەرزیی داهێنانە کەیهتی.

کەسایەتییەدان

کەسایەتییەدان جوۆری خوازهییە که بە پێژەبەکی زۆر لە ئەدەبیادا بەکارهێنراوه و یەکێ لە جوانترین و جوانیخولقیترین رازە رەوانبێژیەکانە و هەر لە کۆنەوه جێی سەرنجی ئەدەبیاتناسان بووه؛ بۆ وێنە ئەرەستوو لە نامیلکەیی و تەبێژیدا ئامازەیی پیکردووه و «بە جوۆریکی هێزی بزاف و ژبان بەشتاندا» ی ناساندووه (میرصادقی، ۱۳۷۶: ۷۰). لەسەر دوو کۆلەکەش دادەمەزری: لە لایەکەوه کەس یا بوونەوهریکی گیاندار و لە لایەکی ترهوه شتیکی بێگیان (ابن الرسول و حسینی، ۱۳۹۳: ۹). لە روانگەیی رەخنەگرانی ئەورووپییهوه کەسایەتییەدان بریتییە لە چەسپاندنی تاییەتمەندی مەرۆف بە غەیری مەرۆفهوه، یان بەکارهێنانی سیفاتی ئینسان بەتاییەت هەستونەستی ئینسانی بۆ شتانی ئینترازی، زاراوهگەلی گشتی و بابەتگەلی غەیری ئینسانی و گیاندارەکانی تر (شفیعی کدکنی، ۱۳۷۵: ۱-۱۵۰). شەفیعی کەدکەنی وەک رەخنەگرێکی تیرانی دواي گەپان و پشکینبێکی بەربلأو بە سەرچاوه کۆن و نوێکاندا لەسەر ئەو باوهڕەییە که «مەبەست لە خواستنی درکاو، هەر ئەو کەسایەتییەدانەیی، تەنیا ئەوندە هەییە که لە مەیدانی کەسایەتییەداندا بابەتە که لە مەرۆفی تێپەراندووه و حەییوانەکانی تریش دەگرتەوه» (شفیعی کدکنی، ۱۳۷۵: ۱۵۳). ئەم هونەری وێنەسازییە بە جوۆریک هەم شاعیر و هەم وەرگر/خوینەر هان دەدا بەرەو ئەوهی که قەبوول بکەن که هەموو رەگەزێک لە سەرشتدا خواهن گیان و هەستونەست و سەرجهەم تاییەتمەندیەکانی مەرۆفن (ابن الرسول و حسینی، ۱۳۹۳: ۱۱). لە باری زمانییەوه ئەم جوۆرە خواستنه تەرزێ لادان و لەنۆرمدرچوون و ئالۆزییە (کرزی، ۱۳۹۳: ۱۲۳). لە خواستنی درکاویدا پێشوبهێنراوه که لە زۆرترین حاله تدا مەرۆفه و وەک کەزازی (۱۳۹۳ الف: ۱۲۷) جەختی لەسەر کردووه بنیاتی خواستن لەسەر ئینسانواریی و گیاندارخوازییە. بە واتەییکی تر بەربلأویی مەرۆف، جیھانە، و پوختەیی جیھان مەرۆفه (هەمان: ۱۲۸). ئەم تەکنیکە زۆرتر لە ناو رۆمانتیکەکاندا برەوی هەبوو؛ چونکە ئەوان دیارده سەرشتییەکانیان وەک مەرۆفیک فەرز دەکرد و دەگەلێاندا هاودەدییان دەنواند و هەستونەستیان دەگۆرایەوه. بە ناپەحەتی ئەوان ناپەحەت

دەبوون و بە خوشحالییان دەگەشاندووە (احمدی و همکاران، ۱۳۹۸: ۴۴). لە قورئانیشدا وا دەبینین کە هەموو شت تەنانت جامداتیش قسە دەکەن و وەک بوونەوهریکی ژیر و هزرمەند دەجووڵێنەووە و بزاف و دانوستانی تایبەت بە خۆیان هەیه (المطعنی، ۱۳۸۸: ۳۴۳). کاتی شاعیر سیفەتەکانی مرۆف دەگواستێتەووە بۆ سروشت و ئازەلان، بەم کارە هەست و سۆزی دڵ و دەروونی خۆی دەردەبەری (سلیو عیسا، ۲۰۰۹: ۸۹).

لێکۆڵینەووەی شیعری شێرکۆ بێکەس بۆمان دەردەخات کە ئەم شاعیرە نەک هەر جامدات و ماکی فیزیکی و هەستی هیناوەتە پیزی مرۆف، بەلکۆو گەلی جاران واتا و بابەتی ئینتزاغیشی بەسەر کردۆتەووە و گیان و هەستونەستی ئینسانانەیی پێبەخشوون. کەسایەتیپێدان لە شیعری شێرکۆدا لەم ئاستە تیپەراندووە و کەوشەنی گیانبەخشیی بە چەندین قۆناخ بەزاندوو و سۆز و هەستونەستی ئینسانانەیی بردۆتە ناخی بوونەوهرانی بێگیان و جامداتی ترهه و هەستی هاوسۆزی و دەردەدلی و بیروپراگۆرینەوهرانی جووڵاندووە. دەتوانین بڵین ئەم هونەرە «پەگەزی زالی»ی شیعری شێرکۆ بێکەسە. پەگەزی زالی کلیل بووتیقای فۆرمالیستییە. یاکۆبسن ئاوا باسی دەکات: «ئەو بەشە لە بەرهەمی هونەری کە سەرنج پادەکێش، ئەم بەشە بەسەر بەشەکانی تردا زالی و وەک بەرپۆتەبەرانی؛ دیارییان دەکات، گۆرانیان بەسەردا دەهێنێ و لە ئەنجامیشدا هەر پەگەزی زالی کە یەکیارچەیی و یەکییتی پێکھاتەیی بەرهەم دابین دەکات» (Jakobson, ۱۹۸۸: ۲۵). لە شیعری شێرکۆدا بە پێی ئەو پێناسەییە یاکۆبسن، کەسایەتیپێدان پەگەزی زالی. لەم بەشە دواییدا دەپەرژینە سەر پەهەندەکانی کەسایەتیپێدان لە شیعری شێرکۆدا و نموونەکانی کە نوێنەری شێوازی شیعری ئەون، شیدەکەینەووە.

کەسایەتیپێدان بە دیاردەیی ماددی و هەستی

کرۆچە دەلی: سروشت لە هەمبەر هونەرەووە گیلۆکەیه و ئەگەر مرۆف نەبێتێتە قسە، لالە (۱۳۴۴: ۱۰۸). بە واتایەکی تر ئەو مرۆفە کە بە وێنای خەیاڵی و نواندنی شاعیرانە جووڵە و بزافیک دەخاتە ئێو سروشت و ئینجا لە گەلی هەستونەستی دەگۆرێتەووە، چونکە لە راستیشدا ئینسانی شاعیر لە سروشتدا تەنیا دیمەنیکی بێگیان نابینێ و بەس، بەلکۆو عەینی کەسگەلێکی بزۆز و خاوەن جووڵە و هەلس و کەوت دەبینێ (الراغب، ۲۰۰۱: ۱۹۹). گەلی جار شێرکۆ بێکەس بە هیزی خەیاڵی ئەفرینەری خۆی دەستی بردۆتە ناو دیاردەگەلی سروشتی و ماددی و دیمەنیکی ئینسانی پێبەخشوون. کاتی بەم چاوهووە لە شیعەرەکانی دەکۆڵینەووە تیدەگەین کە هەموو پەگەزێکی ماددی و بێگیانی سروشت لە بەر چاومانەووە لێوڕێژی جووڵە و بزاف و حەیاتن و هەست دەکەین هەموو سروشت گینگلەدا و ژانی ژیان گرتوویتی و خەریکە ژینی دەبن. لە شیعری شێرکۆ بێکەسدا هەموو تەن و جیسم و ئەندامیکی سروشت خاوەن شووور و هەستونەستە، چیا دەشلەژی، درەخت و تاقگە و پوو بار سەرسام ئەبن (بێکەس، ۲۰۰۶: ۵۱۵/۳). شاخ و باخ دەبنە مرۆف و دەکەونە گەران و سۆراخ کردن: «ئەووەتە شەپۆلی ئەم ئاوە بآلشینە فریو/باخەکان بە دوایدا ئەگەرن/ئەووەتە ئەم هەورە رویشتوو/شاخەکان بە دوایدا ئەگەرن» (بێکەس، ۲۰۰۶: ۲۷۵/۳). لە دیوانی ئێو بە خۆشەووستیم دەسپێرندا دیمەنیکی دەبینی کە بە کەسایەتیپێدانیکی بێوینە پازاوتەووە: «چوارچۆپۆیه کی بێوینە بەرامبەرە و/چەندین وینەش/لە سەر میژم چاوهووانن!/ یەک چوارچۆپۆ و پیزی وینە و/هەر هەموویشیان خۆشەووستن!/وینە گزنگی مندالیم./وینە خۆرنشین دایکم./وینە هاواریکی باوکم./وینە شیعری هەرزه کاریم./وینە یەکەم ماچی مانگی/هەنگوینی خۆم و ژنە کەم./وینە مەستیم/لە بەردەم بورجی ئیقلدا./وینە...وینە...وینە.../ یەک هیلانە و پۆلی وینە./دردۆنگیکە لە ناو دڵدا و/تیا مام کامیان هەلبێژیم/چاویلکەم خستە لاوه./ئەمجاریان چوارچۆپۆ خۆی/لەسەر دیوار هاتە خواری و/بێدوودلی دەستی دایە وینە بەکیان/هەلبێگرت و/خستینە ناو روچی خۆبەو: «وینە خۆرنشین دایکم!» (بێکەس، ۲۰۰۶: ۲۵۸-۹۶/۶). لێرە دەبینین شاعیر مەسیحئاسا گیان دەکاتە بەر ئەم چوارچۆپۆ/قاپە و ئەویش جمووجوولی مرۆفانە پەیدا دەکا: یەکەم: ئەووەی کە لە سەر دیوار دیتە خواری، واتە پێ و هیزی هاتن؛ دووهم: ئیرادە و یەقینی هەیه (بێدوودلی)؛ سێهەم دەستی هەیه و شت هەلدەگری؛ چوارەم زی پۆخە. هەر وهه دەبینین کیو دەکاتە مرۆف و چەند هیمای تایبەتی بۆ دادەنی و لە سەر وهه نەدی کارەساتەکانی شەری بەعسدا کاتی بە هەموو هیزی چەک و کەرەسە شەپۆهە هیزی دەکەنە سەر کوردستان، دەلی: «کیوان دەستیان بە کلاوی لووتکەووە گرتبوو/هەتا بەعس نەیفڕین». لەم دیمەندا کیو مرۆفە و هەستونەستی و ترس و سەر و دەست و کلاوی بە پاشکاوی بۆ دانراوه. جاریکی تر دەبینین کە شاخ و داخ قسە دەکەن و باسی شتیک دەگێرنەووە. ئا و زەریایش هەر بە هەمان شێو (بێکەس، ۱۳۹۴: ۹-۱۷۸). ئەشکەوتیش بە سیفەتی مرۆفانەیی گریان کەسایەتیپێدراوه (بێکەس، ۱۳۹۴: ۲۱). باخ و دار و گز و گیا ئیجگار زۆر کراونەتە خاوەنی کەسایەتی: «نازانم چۆن چاوم لێبوو/باخیک ماچیکی نارد بۆ ئا!» (بێکەس، ۱۳۹۴: ۶۵). یا ئەبینین باخ لە قالبی مرۆفیکی عاشقدا دەور دەگێرێ: «کچیکی جوان ژمارەیی تەله فۆنەکی دا باخی...» (بێکەس، ۱۳۹۴: ۱۶۹). با قسە دەکا (بێکەس، ۱۳۹۴: ۱۶۹ و ۱۸۱). پوو بار گومان دەکات (بێکەس، ۱۳۹۴: ۱۰۰).

هەر وهه کەرەسەیی پێووستی ناوماڵە و پۆشاک و خوردوخۆراک پەهەندیکی تری کەسایەتیپێدان لە شیعری شێرکۆدا پیکەهین. بەو واتایە کە گیان دەبەخشیتە ئامراز و کەرەسەگەلێکی پێووست کە لە ژبانی پۆزانەدا دەور دەگێرن و کەلکیان لێوهرده گیردیت. بۆ وینە تەنافی جله لئستن کە جووتی گۆرهوی لە سەر هەلخراوه. کاتی با تیاک لە گۆرهوییه کە دەفرینتی، دەگەلی دیتە قسە: «ئەمە کۆتایی

ئێو بوو/له ئیستەوه، نه ئەو هیچ کەسێ ئەهەوئ/نه تۆ کە هەشتاکە ماوی/ئێو به جوت نهی نازین» (بیکەس، ۲۰۰۶: ۲۶۰/۶). یا وهک لیکدراوی «پانتۆلیکی غەمگین»، له دهقی: «چەند هەزارێکی چرچ و لۆچ/له گیرفانی پانتۆلیکی غەمگینایه» (بیکەس، ۱۳۹۴: ۱۱). له ناو خواردهمه نیدا وهک ده زانین دیاره که له فەرهنگی کوردەواریدا تا هەنووکەش نان و ئاو گرنگترین پێخۆری مرۆفی کوردن. له شیعری شێرکۆدا دەورێکی ئیجگار مەزن بەم دوانە دراوه. جار-جار تاییه تمەندیی قسەکردنیاں بۆ تەرخانکراوه: «ئاو پێی ئەوت: تۆ نەرمتری یا خود من؟/نان پێی ئەوت: من برسیمه و بەلام ئەی تۆ برسیت نەبوو؟» (بیکەس، ۱۳۹۴: ۱۹). له خواردهمه نییه کان بۆ نموونه کولێره و ئاو لیکدەدەبنه وه: «له بازارا/کولێره یهک وه نه زوی دا و/له کۆپانه کە ی بله ی حەمالا/خەوی لیکهوت/له خەویا خۆی دی/بۆتەوه به هەویر و/خەریکن بۆ میر به زۆر ئەیکه نه وه/ئەو کانه ی وستیای پێوه ی دەن/ترسا و داچله کی/بله هاته وه و/کولێره گریاوه که چاوی سړی و بۆی پیکه نی/وتی: ئۆخه ی!! تۆ ئەمخۆیت و خه وه که شم نایه ته دی!» (بیکەس، ۲۰۰۶: ۵۱۱/۳). کولێره وهک خواردهمه نییه ک گیان و ههستونه ست و شوغوورێکی وای پێده خشرۆ که جیاوازی داده نیت له نیوان شته کان و ئینسانه کاندان. ئەو دەبیته خاوه نی هزر و بیرورا، و هه لۆبست ده گری به رامبه ر به دیارده کان، وهک به رامبه ر به زۆم و زۆر؛ چونکه ده بینن له و کاته یدا که ده بیته وه به هه ویر تا بکریته وه به نان بۆ میر، وه زوی و تووره یی و ناره زابه تی دایده گری و له ترسی ئەو چاره نووسه یدا داده چله کئ. ئینجا ده بیته گیاندار/مرۆفێکی زۆر دئاسک و خاوه ن هه ست؛ ده گری (کولێره گریاوه که): بربار ده دا (به ربه رچ دانوه، سه رپێچی کردن)؛ ئاوات و ئاره زووی له دلدایه، ئاره زووی ئەوه ی که بله ی حەمال بیخوا؛ ده ربړینی خۆشحالی خۆی کاتێ له و خه وه نه ناخۆشه رزگاری ده بۆ و ده زانی که ده بیته خۆراکی بله نه که سیکی تر به تابه ت نه زالمیک. بۆیه ئەو حەز و ئاره زووه ی خۆی ئاوا به وشه ی قورس و زۆر پرواتای «ئۆخه ی!» ده رده بړی، باری سۆز و له ناخی دله وه هه لقوقلانی که له م وشه دا هه به، قوولایی که سابه تییدانه که ده گه به تیت.

له شیوه ی کولێره گریاوه که شێرکۆ بیکه س ته عبیری «ئای گرینۆک» ی (بیکه س، ۲۰۰۶: ۲۶۱/۶) خولقاندوه که دیاره سیفه تی گرینۆک تاییه تمەندیی مرۆفه و به س، دیاره که سایه تییدانه که له قوئاغیکدا شته که ده نویت و تۆماری ده کا، ئەم ئاوه له حاله ته کانی گریانیدا تۆمار کراوه. ههروه ها ئەم تاییه تمەندییه بۆ جۆگه ش دا براوه (بیکه س، ۲۰۰۶: ۲۶۱/۶). سیفه تی دوا ی گریان و گرینۆکی ژیربوونه وه یه که شاعیر ئەوه شی بۆ داناوه: «جۆگه یه کی گرینۆک، گزۆز، گرینۆک/من بز و ئەو گرینۆک/ئەز نازانم ئەم به کئ ژیر ئەبیته وه؟!» (بیکه س، ۲۰۰۶: ۲۶۱/۶) له که ره سه کانی تر قوولینه ی جئ نان یا ناندینه که تاییه تمەندیی گریانی بۆ تەرخانکراوه (بیکه س، ۱۳۹۴: ۱۶). که ره سه ی نووسین وه ک قه له م و ده فته ر و میزی له سه ر نووسین به مرۆف کراون (بیکه س، ۱۳۹۴: ۲۶). گریان و خه م خواردن له و تاییه تمەندییه یه که بۆ که سایه تیدان به شتی ماددی ها تووه: «بزیشکیک مرد/ده رمان گریا» (بیکه س، ۱۳۹۴: ۲۸). نان تاسه و مه راقی شتیکی له دلدایه و بیر ئەکاته وه و ئاویش هه ر به و شیوه (بیکه س، ۱۳۹۴: ۱۵۵).

هه ندئ جاریش ئاوری له مأل و کۆلان و شه قامیش داوه ته وه و که سایه تی پئ به خشیون: «هه ر له م کۆلانه ی ئیمه د/ده رگا له چوارچێوه ی خۆی و/شوشه له په نجه ره ی خۆی و/سیله ی کۆلان له کۆلان و/کۆلان له دیوار بێزاره!» (بیکه س، ۱۳۹۴: ۱۲). له م به نده دا بێزاری که تاییه تمەندییه کی مرۆفه دراوه ته پأل ئەو به شانیه مأل و شار.

شێرکۆ هه ر به سه رزه و ییه وه به ند نه بووه، به لکوو خه یالی به رین و سنووربه زینی، ته نه ئاسمانیه کانیشی له خۆ گرتوه و له فریندا تا ئاسمانه کان و که شکه لانی ته یکردوه. یه کئ له جوانترین دا هینه رییه کانی له م بواره دا شیعری مانگ و زه ریایه (بیکه س، ۲۰۰۶: ۵۶۹-۵۷۱/۲) که پێوه ندییه کی ئەویندارانه و پرسۆزی له نیوانیاندا خولقاندوه و ده بنه جوته عاشق و ماشق و هه موو که ینوبه بیتیکیان لئ په یدا ده ی. له و شیعره دا نیشانه کانی مرۆفاندن بریتییه له ها تووچۆکردنی ئەویندارانه، نازکردن، چاوشاره کێکردن له رووی نازه وه، سه فه رکردنی دل به ر (هیجران)، خلیسکان، شتیبوونی ئەویندارانه و له کۆتاییدا سه ره له دانی هه لچوون-داچوونی زه ریا له و پێوه ندییه ئەویندارانه. یا له دیمه نیکی زۆر پر خه یال و شاعیرانه دا، ده بینن که مانگ وهک ئافره تیکی سکپ ده زئ و منالی ده ب: «له دارشمانه ئەستیره یه ک له دایک بوو/له قه لچوالان بوو به مانگ/مانگ ها ته خوارئ بۆ ده شتایی/نیوان گۆیژه و گله زه رده/له به هاریکدا خۆر حه زیلیکرد و هانی/له دوا ی نۆ وه رز/له مه لکه ندی مانگ ژانی گرت و/کوریکی بوو/برایم پاشاش ناوی لئنا سلیمانی» (بیکه س، ۱۳۹۴: ۲-۳۳۱). له شوینیکی تردا ئەستیره کان هه لده په رپئین: «له سایه قه ی سه ردیماندا/ئاسمان وهک چاوی ساوايان/پاک و روون بوو/ئەستیره کان هینده نزم بوون/ئەتوت ها توون بیته خوارئ و/له و گوئ چه مه تا به ربه یان/له گه ل شه پۆلان هه لپه رن!» (بیکه س، ۱۳۹۴: ۱۳). خۆریش له دیمه نیکیدا به مرۆفێکی نه خۆش و له جیدا که وتوو دانراوه (بیکه س، ۱۳۹۴: ۱۵).

کەسایەتیدان بە ئەندامی لەشی مرۆف

بابەتی کە شاعیر داھینەرانی دەستی بۆ بردوووە و شەقڵی تاییەتی خۆی پێوە ناوە، بەکارھێنانی ئەندامانی جەستەیی خۆیە کە ھێناونی و کەسایەتی پێشداون. لەوانە دەبینین دەستی لە خۆی جیا کردۆتەو (التجريد) و بە ھەستونەست و شوعوور و ھێزی مرۆفانە رازاندوو بەتەو: «ئەم بەیانییە دەستی خۆم/ لە کۆتی شانی خۆم ئازاد کرد و/ پێم وت: بچۆ/ "با" لە سەر ئاو بنووسەرەو/ گەردە لوول بخوینەرەو/ ساکاری بەکە بە تەمومژ» (بیکەس، ۲۰۰۶: ۴-۵۵). لەم کۆپلەیدا دەست کە پێشتر وەک ئەندامیکی ئاسایی جەستەیی شاعیر دەوری گێراوە، سەر بە خۆ دەبیتەو و دەبیتە مرۆفیکی کەسایەتیدار و خاوەن بیروھزر و ڕا، و بۆی ھەبە لێژیری و لە ھەموو گرنگریش سەوا ددارە و رازاوەیە بە ھونەری خویندن و نووسین کە تاییەت بە مرۆف.

کەسایەتیدان بە گیاندارانی جگە لە مرۆف

کۆتر، کەو، جۆرەکانی چۆلە کە (بولبول، بازۆری، پاساری، کلاو کوورە)، سەمەندەر، گا، ئەسپ و زۆر گیاندار تر لەو گیانلەبەرانی کە شێرکۆ بیکەس کەسایەتی مرۆفی پێبەخشیون و ھێناونیە ئیو شانۆی شیعریەو و دەوری پێداون. زۆرتین سێفەتی مرۆفانەش کە داوێتە پال ئەم گیاندارانە، قسە کردن/ گوتنە کە شێوازی لە تەمسیل (نواندن) ی پێدەئین. «بەیانیت باش! من ناوم بولبول/ خەلکی ئەم باخچە یەم/ دەمیکە باخەوانیکی توورەمان لێبەیدا بوو...» (بیکەس، ۱۳۹۴: ۱۷). لەم شیعردا بولبول دێتە گۆ و قسە دەکات و دواي ناساندنی خۆی، بارودۆخ و ھەندئ لە دەنگ و باسی خۆی و چۆنتی ژیانی دەلێتەو و ئاماژە بە مەلەبەند و زیدی خۆی دەکا و ئینجا لە دەستی باخەوانە کە گلە و گازندە دەکات. ھەرەھا چەند سێفەتی ئینسانی تری داوێتە پال بولبول و بە وەرز و بیزار و بیتاقەتی و ھەرەھا ویستن رازاندوو بەتەو (بیکەس، ۱۳۹۴: ۱۹).

کەسایەتیدان بە دیاردەیی واتایی و ئینتراعی

شێرکۆ بیکەس لە کەنار گیانەخشی بە دیاردەگی ماددی - سروشتیدا، دەستی بۆ دیاردەگی واتایی و ئینتراعیش درێژ کردوو و لەم مەیدانەشدا گەل و ینەیی خەیاڵیی بێھاوتا و داھینەرانی خولقاندوو. وەک ئەوێ کە گیان بکاتە بەر گۆرانی و ئاواز و بیکاتە پەلەو وەرێک و بیاننێتە ئاسمانی بەرین: «لەو پێرا گەر بەچکە ئاوازی ھەلفری/ لێرەرا ئەم ئەبێ بە ئاسمان» (بیکەس، ۲۰۰۶: ۳-۵). گۆرانی ھەرەھا ش دەبیتە خاوەن کەسایەتی مرۆفانە و دەکەوێتە گەران و سۆراخ کردن: «گۆرائیھەکی غەمگینی شینباو/ بە شوین شاعیراندا ئەگەرێ» (بیکەس، ۲۰۱۴: ۲۱۵). غەریبیش دەبیتە زێرۆخ و تاییەتمەندی ئەوان وەر دەگرێ: «ئاوی چا/ وەک ئاوی شەربەکی حیجازی، ژە کێکە/ ھەموو پۆژ غەریبی ئەینۆش» (بیکەس، ۲۰۰۶: ۳-۵). ئەم تاییەتمەندی نۆشینە کە کاری گیانداریکە زاری ھەبێ، لێرە دراوێتە پال چەمکی غەریبی. چەمکی تر کوردایەتیە کە کەسایەتی پێدەدرێ و قسە دەکا: «کوردایەتی بانگم دەکا/ ڕێگە ئەگرم» (بیکەس، ۲۰۰۶: ۱-۱۶). شاعیر بیروکە و یادەوری و بیرەو و یریشی ھێناوەتە پیزی مرۆف، بۆ نموونە وتووێ: «من پۆلێک بیروکە سەوز و سوورم لابوون... من ئەمویست دەستەمۆیان بکەم/... بەلام ئەوان رازی ئەنەبوون/ ئەیانوت: ئیمە نامانەوێ خەون بە جێ بھێلین/ ئەیانوت: ئیمە ئەمانەوێ ھەر لە ناو پرسیاردا بژین/ من ھەموو شەوێ زۆرم لێ ئەکردن/ تەنیا بی بە جێ بێلن/ بەلام ئەوان ملیان ئەنەدا و/ بە تەنیا بیووە نووسابوون» (بیکەس، ۱۳۹۴: ج: ۸۰). لێرە «بیروکە» وەک چەمکی واتایی و ئینتراعی دەبیتە مرۆفیکی خاوەن ئیرادە و بیرو و سەرپێچیکار. بە پەرچە کرداری «نامانەوێ» دژایەتی خۆی لە ھەمبەر دۆخێکدا دەربریو. جگە لە خۆدی بابەتی کەسایەتی پێدەکانە واتە بیروکە کە شتیکی واتایی و ئینتراعییە، زۆرتی بابەتەکان لەم دیمەنەدا واتایی و ئینتراعین: رازی نەبوون، خەون، وتن، ویستن/ نەویستن، زۆر لێکردن، تەنیا بی، جێبھێستن، ملدان/ نەدان. وەک دەبینین بە ڕێژەییکی زۆری ئینتراعی بوونەو چەمک و دیاردەییکی واتایی و ئینتراعی بۆتە خاوەنی کەسایەتی مرۆفانە و چەند تاییەتمەندی بۆ دا بین کراو. ئەم تاییەتمەندییانە بریتین لە: رازی نەبوون، وتن، ویستن/ نەویستن، ملنەدان، خۆ نووساندنە شتیکیو. زۆر جار دەبینین خەونیش کەسایەتی وەرگرتوو و بە تاییەتمەندی پەشوکان دەوری خۆی لەم بوارەدا گێراوە (بیکەس، ۱۳۹۴: ۱۶). لە شوێنیکێ تردا خەم و خەون وەک دوو تاییەتمەندی مرۆفانە دراوێتە پال ئاسک (بیکەس، ۱۳۹۴: ۱۶۲).

کەسایەتیدان بە «مەرگ»

یەکن لەو دیاردانە کە لە شیعری شێرکۆ بیکەسدا جێگە و پێگەیی گەورە ھەبە و لە پانتاییەکی بەریندا لە پارچە پارچە و کەرت بە کەرت و ئاقار بە ئاقاری شیعردەکانیدا خۆی دەنوینێ، «مەرگ». ئینجا مەرگ وەکوو چەمکیکی واتایی و ئینتراعی کەسایەتی پێدەدرێ و دەدوێ و کارووەھاتی مرۆفانەیی لێدەبیتەو. یەکن لەو کارانە قسەکردنە. لە کۆمەلە شیعری ئافاتدا دەخوینینەو کە: «ئاوێزانم بە مەرگ ئەلێ: درنەگ»

(بیکەس، ۲۰۰۶: ۱۲/۴). هات و چۆ کردن له تایبەتمەندییە گیاندارییەکانە بە مەرگی داو: «مەرگێ هات، مەرگێ رۆی» (بیکەس، ۲۰۰۶: ۵۰۷/۳). هەرۆهە عەدەم و بەهەشت و دۆزەخیش که هاوپیچی مەرگ کراون ئەوانیش بە هیزی قسەکردن پازاوانەتەو و که سایەتیدارن: «عەدەم ئەلن: درەنگە/بەهەشت و دۆزەخ ئەلن: درەنگە» (بیکەس، ۲۰۰۶: ۱۲/۴). مەرگ له دیمەتییکی تردا هەمان تایبەتمەندیی بۆ تەرخان بوو و بە سیفەتی قسەخۆش ناستراوه: «ئەمە مردنێکی قسەخۆشە و دەورە ی داوین» (بیکەس، ۲۰۰۶: ۱۴/۴). مەرگ هەرۆهە تایبەتمەندییەکی تری مەرفانە لە درێژە هەمان دیمەندا وەرگرتوو، ئەویش ئەوێهە که خاوەنی هیزی ویستن و ئیرادەکردنە: «ئە ی کچە سانساییە جوانەکه! /ئەختی سوورسات بەسەرچوو/مردنێکی نوێ منی ئەوێ!» (بیکەس، ۲۰۰۶: ۱۷/۴). مردن پێشێ بۆ دانراوه: «ئۆه! پەریزادە کهم! /ئەو ساتانەش بەختیاریم هەر شپرزە بوو/ئەو ساتانەش هەر گویم له تریه ی پێی مەرگ بوو» (بیکەس، ۲۰۰۶: ۲۷/۴). دەورێکی تر که شاعیر بۆ مەرگی دانراوه، سەربازە: «مردن خۆی گۆرپیوو، مردن/بە جلکی سەربازییەوه، پۆشته و پەرداخ/بە هەموو نەجمە و نیشانە و نۆتەکانییەوه/بە کۆلائیکی نەخۆشی پایتەختا رەت بوو» (بیکەس، ۲۰۰۶: ۵۹/۵). خەیاڵی بەرینی شاعیر مەرگی کردۆتە سەربازیک پێک و تەکووز، بە پلە ی نزامی و نیشانە ی دیاریکراویەوه، که دیت و رادەبرێ. لێهاتوویی له کاری خۆیدا و هەرۆهە درندەبیش له تایبەتمەندییەکانی ئەم سەربازییە. له دیمەتییکی تردا مەرگ دەبێتە سەربازی دەوڵەت: «چی ئەکه ی؟ /ئەو کاتە ی که مردن/سەربازی دەوڵەت بێ و تۆیش له کێو، درەختی/قەلەم بی؟» (بیکەس، ۲۰۰۶: ۵۰/۳). ئەمە واتە مەرگ دەوری جاسوس دەگێرێ که کردەویەکی مەرفانەییە.

شێرکۆ دەستی بۆ ئایندهش درێژ کردوو و گیان و کەسایەتییکی کردۆتە بەر ئەویش و چەندان خال و چەندین خەسلەتی ئینسانی بەبەردا کردوو: «ئەمرو ئاینده هات بۆ لام، بە چاوی تەرەوه/هات بۆ لام پێی وتم: /ئەو مەرگە نوورانییانە، ئابلوو قە ی قەلای دەنگیان داوم، ئابلوو قە ی خۆنیم» (بیکەس، ۲۰۰۶: ۱۵/۴). لێرە هاتن و وتن دوو نیشانە ی دیاری مەرفانەییە که بە ئاینده دراون. ئەم شاعیرە خەیاڵبەرینە رابردووشی بەرامبەر بە ئاینده کردۆتە خاوەنی کەسایەتی و چەندین تایبەتمەندیی مەرفانەیی بۆ تەرخان کردوو؛ و تۆوی: «ئەببین، وا دیسان رابردوو/بە خۆی و گۆچانی تاریکی دەستییهوه/دیتەوه ناومان و فوو ئەکا/له چرای دیوارکۆی رۆحمان/سەعاتی هەتاوی دیوارپۆژمان ئەدزی!» (بیکەس، ۲۰۰۶: ۶۳/۴). نازار و ئیش و ژانیش بەمەرفۆ کراون: «دەرمانیان رشت/نازار گریا» (بیکەس، ۱۳۹۴: ۲۸). شیعەر خۆی بە چەندین شێواز کراووتە خاوەنی کەسایەتی: «تۆ بڕوانه/ئەو قەسیدە که ئەگەتەیش/چۆن دانهوێ تا کیلی/شەهیدییکی کورتەبالای/کەرکوک ماچ کات!» (بیکەس، ۱۳۹۴: ۴۷). یا شیعەر دیت بۆ ئێو باخچه بۆ بیاسە کردن (بیکەس، ۱۳۹۴: ۱۶۹). یا بانگدەکرێ (بڕوانه ژێر: سەردێری «بانگکردن» لەم توێژینەوه). «روداو» یش لهوانەیه که دەکرێ بە دیاردەیهکی واتایی و ئینتزاعی بێتە ئەژمار؛ کاتێ دەبینن له قالی مەرفۆییکی پێداگر و وەرکەردا دیتە مەیدانەوه: «روداو پێک زۆری لێ کردم/له شەویکدا شەهوت جارێ/یهخە ی گرتم تا شتیکی بۆ بنوسم!» (بیکەس، ۱۳۹۴: ۱۱۴). شیعەر خۆی دیتە گۆ و مەرفانە قسە دەکات: «ئەرێ چاوم! /تۆ لەبەر کهس هەلنەسای! /خۆ ئەبێ لهبەر من ئەلسی؟! /من شیعەر شیعەر/هاتووم ئەم رۆحەت بدەم/بۆ هەلناسی و لیم وەرگری؟! /من شیعەر شیعەر» (بیکەس، ۱۳۹۴: ۲۲۷). شیعەر بە تایبەتمەندیی مەرفانەیی گریانییهوه رازاوهتەوه (بیکەس، ۱۳۹۴: ۲۲۸).

بانگکردن (ندا)

بانگکردن تایبەتمەندیی گیاندارانە، هەم مەرفۆ و هەم غەیری مەرفۆ. تەنانەت دەتوانین بانگکردنی گیاندارێ غەیری مەرفۆیش له جومله ی سەنعەتی کەسایەتییێدان دابنێین. چونکه کاتێ شتی بانگدەکرێ بەو واتایەیه که شوناس و کەسایەتی بۆ دانراوه. هەر شتی که بانگدەکرێ، گەر مەرفۆ نەبێ، بە یەک خواستی درکا و یەک کەسایەتییێدان دیتە ئەژمار. جا بەم کورتە پێشەکییهوه دەبینن که شێرکۆ بیکەس هەموو شتیکی بانگدەکا و رەگەزی سروشتی و شت و مەک و کەرەسە ی خۆی و خواردەمەنی و زۆر شتی تری خستۆتە ژێر تایبەتمەندیی بانگکردنەوه؛ واتە کەسایەتییێداون. لێرە بۆ ئەوه ی وردتر لیکۆلینەوه ی لهسەر بکەین له ژێر چەند لقیکیا ریزیان دەکەین.

بانگکردنی گیاندار (جگە له مەرفۆ)

بەر له هەموو گیاندارێ جوانتر ئەوێهە ئاماژە بهوه بکەین که شێرکۆ خۆی گیانی بانگکردوو؛ کەسایەتییێداوه، گیانی پێشەکییهوه و بەم شێوه بانگی کردوو: «ئە ی گیانی گیان! /خۆ ئەم مانگە سەرگەردانە ی خۆشەو یستیم/له خۆیهوه نەیداوتە ئەم ساکۆی سکلی غوربەتە/... ئە ی گیانی گیان! /لهسەر ماچی پەلکه گیایەک/لێوی جۆگە بهکیان بریم./... ئە ی گیانی گیان! /گۆمێ شیت بوو وەختێ له مانگیان دا بری.../ گیانی گیان!» (بیکەس، ۲۰۰۶: ۵۵۱/۳-۵۵۲). جاریکی تریش رۆحی بە گشتی بانگکردوو و هیناویەتە ریزی کەسایەتییێداوه کات: «ئە ی رۆحی وێل! /تەنگە به بەری عەشقی تۆ ئەم نەخشانە.../ئە ی رۆحی وێل! /ژوور پێکم هەبه تەناییم بهشی ناکات» (بیکەس، ۲۰۰۶: ۵۵۶/۳). یەکتێ لهو گیاندهره غەیری مەرفانە که شێرکۆ کردوونی بەردەنگی خۆی و بانگی کردوون، ئەسپە: «ئە ی ئەسپی رەشی بێزاربوو/لهجلەوی ئەم زەمانی

بازره بوونه!» (بیکهس، ۲۰۰۶: ۵۵۴/۳) وهک وتمان ههر ئهوهی که بانگی له ئهسپ کردوو، بهو واتایه به که مرۆفاندوووه؛ ههلبهت له م دپردها وهک پیشوبهینراویک بۆ تهنیایی به کاریهیناوه.

بانگکردنی بیگیان:

بانگهێشتی گیاندار له شیعری شیرکویدا دهکری له دوو بهشی جیاوازا لیکبیدهینهوه:

بانگکردنی بیگیانی ماددی-ههستی: بانگکردنی بوونهوه رانی بیدهنگ یهکن له شیوازه پهوانیژانهکانی کهسایهتیبیدانه (ماحوزی و همکاران، ۲۰۱۸: ۶۱). کهژ و کپو له شیعری شیرکویدا پهنگدانهوهیهکی بهرچاویان ههیه. شاعیر خۆی زۆر لهگهڵیان تیکهڵ دهکات و ههست به دۆستی و نزیکیهکی زۆر دهکا لهگهڵیان؛ بۆیه گهلهن جار دهگهڵیان دواوه و بانگیانی کردوو: «ئهه شایه! ئهه پهنی بهردینی پیشیان! ئهه ملی پلنگی به خویتم خهت خهت و/به عیشقم داگیرساو!» (بیکهس، ۲۰۰۶: ۵۰۹-۱۰/۳). ئیتر شاخ وهک مرۆفیک دهبینین که ئهندامهکانی و کارهکانی ههر له ئهندام و کاری مرۆف دهکا؛ سیفتهی ههلهگرتنی پیداه و شان و دهست و ئهندامانی تری بۆ پهسم کردوو. دووکه لیش له بانگراوهکانه و دیاره کهسایهتی پینهخشاوه: «ئهه دووکه له بهژنی دایکم/له وهختی نازکردندا! ئهه دووکه له بهژنی میژوووم/له وهختی ههتاو چاندندا!» (بیکهس، ۲۰۰۶: ۵۲۴/۳). دیسانه که به شیوهی «ئهه دووکه له خهونهکانم» و «ئهه دووکه له پهنجهکانم» بانگراوه (بیکهس، ۲۰۰۶: ۵۲۵/۳). بانگکردنی وهک «ئهه سۆی بپوهفا!» (بیکهس، ۱۳۹۴: ۵۱)، «ئهه وشه بپوهفا!» (بیکهس، ۱۳۹۴: ۵۲)، لهوانه به که شتیکی بیگیانی تیدا بۆته بهردهنگ و نیدایان بۆ کراوه. ئهه مهش بهو واتایه که پیشتر گیان و ههستیان پینهخشاوه و هاتوووته ریزی مرۆف.

بانگکردنی بیگیانی واتایی/ئینتزاعی: بانگکردنی دل (پرسیار کردن له دل؛ دهستور پیدان/وابکه و وامهکه) و بانگکردنی گیان له م چهشنه. وشهکان له م جوهره بانگکردنه دا نهرم و نیانتر و ناسکترن و خۆشهویستی و ئهوهینیکی زۆرتریان تیدایه. جگه لهوانه، دهبینین که رۆژگاریش گیانی گرتوو و بانگدهکری: «ئهه رۆژگار له خهنهکان!» (بیکهس، ۲۰۰۶: ۵۵۵/۳). بانگکردنی تهنیایش ههر له ههمان بابته: «ئهه تهنیایی! ئهه ئهسپی رهشی بپزاربوو له جلهوی ئهه زهمانی بازره بوونه! ئهه زایه لهی کهوه سووره کهی ناو سگم!» (بیکهس، ۲۰۰۶: ۵۶۸/۳). تهنیایی دهکریته بالندهش به ههموو ئهندامانیوه: «ئهه تهنیاییم! تو لیره ئیسته که ناربی/ناو ژانگی شووشه بهندی پهنگاوپهنگی/ بهم دهنووک و بهو بالانه/چۆن ئهتوانی تو سنووری شووشه بپری/بۆ کوئی ئهفری/ئهه تهنیایی!» (بیکهس، ۲۰۰۶: ۵۶۸/۳). شهفهق وهک دیاردیهکی واتایی و ئینتزاعی و له عهینی حالدا سروشتیش له بانگراوهکانی ئیو شیعرهکانی ئهه شاعیرهیه: «ئاو بوون بوو/ئهه شهفهقی له خاچدراوی جهستهم و مانگی کوژراو!» یا ئهه کاتهی شیعری بانگدهکا و دهلی: «ئهه رۆی قهسیده جوانه که! بۆ ههلهناسی!» (بیکهس، ۱۳۹۴: ۲۲۲)؛ بهم بانگکردنه کهسایهتیبیداه و دیاره له خهوشدایه دهپهوی خه بهری بکاتهوه.

کهسایهتیبیدان له قالبی چینهکانی کۆمه لگادا

بهو واتایه که له ناو ئهه شتانهیدا که شیرکو بیکهس کهسایهتیبیان پیده دا، چه نیدن چین و توژی کۆمه لگا دهبینن؛ چونکه هه ندی جار شته که دهبا ته ئیو چینی ئاسایی کۆمه لگاوه، جاریک کهسایهتی چینی فهلا و جوتیاری پیده دا، جاریک تر دهبیاته ریزی شاعیران و نووسه رانهوه، له بار و دۆخیک تر دا سیمای چینی زالم و داگیرکه ره له کهسایهتیبیدانه کانی ده که یه. به واتایه کی تر شته کان نهک ههر ئه بن به گیاندار، به لکوو ئه بن به خاوهن هزر و فرههنگ و خویندنی بالا؛ ئه بن به تاقمی خویندنه وار، به خوینه ر و نووسه ر، ئه بن به خاوهن هه لویست و بیرواری تایهت و جیاواز؛ ئه بن به دهسه لاتداری سیاسی و حوکومی، به نیزامی و عهسکه ر و پاسه وانی سنوور و پاسه وانی ناو شار.

هه ندی جار شاعیر له چه ند ئاستی جیاوازا یه ک شت ده کاته خاوه نی کهسایه تی؛ بۆ نمونه باران جاریک ده بیته مرۆفیک به س باسه واد (وا ته لیره زۆرت سه وادی خویندن و نووسین مه به سته) و ده لی: «دلۆپ دلۆپ باران گول ئه نووسیتته وه» (بیکهس، ۲۰۰۶: ۴۸۷/۳)؛ یا ئه و کاته ی ده لی: «گه گه با پیده شت ئه خوینتته وه»، ئه م نووسین و خویندنه وه ئاستی زۆرت سه واددار بوون ده نوین. له ئاستیک تر دا ده بینین نووسینه که نووسینی ساکار و ئاسایی نییه، به لکوو شاعیر بوون و شیعیر هۆنیه وه مه به سته، ئه ویش کاتیکه که ده لی: «ئه و ده مه ی که باران شیعریکی سه ورت ئه نووسن». دیاره شیعیر نووسین کاری شاعیره که تاقم و چینیکی دیار و بهرچاوی کۆمه لگایه، چینی که سه ره به هونه ر و ئه ده بیاتن؛ که وابی باران و با له رووی فام و به هزره وه ئه و کاره ده که ن و خویان ناگاداری ده وری خویان و کاره که یانن.

چینی هونه رمه ند؛ هۆنه ر و نووسه ر (وهک باران و با له سه ره وه)؛ خویندن و نووسین داب و تایه تمه نیدی مرۆفن و به س. شاعیر زۆر جار ئه م حاله ته ی به خشیوه به ماک /تهن/ گیانداریک تر. وهک ئه وه ی وتوو یه: «ههر بالداریک/وه ختی به سه ره ئه و (هه له بجه) دا فری/نه ریتیکه/له

ئاسۆدا بە بآل ئەنووسن: شانزە سئ و/ئینجا ئەروا» (بێکەس، ١٣٩٤ج: ٩٢). ئەم نووسینە دەتوانن تەنیا و تەنیا سەوا داری بگەیی و بەس. واتە ئەو بەلەندە خویندن و نووسینی زانیو: بەلام بە هەر حال نیشانی فەرھەنگ و هونەرێکی تایبەت بە مرۆفە.

چینی خاوەن بیرو و هەلوێستی سیاسی: بۆ نموونە ئەوێ ئەوێ شەکان ئەبن بە مرۆفێکی خاوەن بیرو و خاوەن هەلوێستی سیاسی-کۆمەڵایەتی، دەتوانن ئاماژە بکەن بە شیعری کۆلێرە کە پێشتر باسمان کرد (بروانە ژێر سەردێری کەسایەتیدان بە دیاردە ماددی و هەستی). هەروەها لە کتیبی ملوانکەدا دەبینین کە کەرەسەکانی ئارایشتی ژنان و ئامیەرەکانی تر هەموو پێکەوه خۆیان پێکەوه خەن بۆ راپەرین و خۆپشاندا نێکی گشتی لە نێو شەقامەکان و بازاردا. بۆ وێنە لە دیمەتێکیدا ملوانکە کە ئاوا دەگێرێتەوە: «بۆ رۆژی داوی سەعات دە سەرلەبە یانی، وەختی چووینە دەرەوە، نەنمە باران ئەباری، چەترە کەمان بۆلە بۆلێکی کرد و ئینجا خۆی کردووە... بە لای راستدا وەرگەرایی و روومان کردە بەرزاییەکانی سەرەوە. ئیمە ئەبوو ئەمرۆ هەموو ئەو ملوانکە و گواری و بازنانە ببینن، ... کە لە جەستە ئێم شارە نارازین. ئەبوو گرد بینەو و شتیکی تازه بلیین و شتیکی تازه بکەین» (بێکەس، ١٣٩٤ج: ١١٥-١١٦). لەم کۆپەلەیدا دیارە هەموو شەکان هاتوونەتە قالی مرۆفەو و بە وەرگرتنی کەسایەتی ئاستیان بەرز بۆتەو و ئیستا بریار دەدەن و کۆدەبنەو و بەرامەر بە واقع و هەلکەوتی ژیان و رۆژگار و بارودۆخە کە هەلوێست دەگرن و پەرچە کردار لە خۆ پیشان دەدەن. لەم چەند دێرەدا وا دەردەکەوتی کە بەلێیان داو و لە سەر وادە دیاریکراو دەچنە دەرێ. رەگەزێکی گرینی مرۆفانە کە لەم بەندەدا دەبینرێ، نازەزایەتیە هەمەر بە بارودۆخ. ئینجا کۆبوونەو و دەرپرینی بیروای نوێ و ئەنجام دان و پێکھێنانی کاریکی نوێ کە ئامانجیانە، هەموو تایبەتمەندی و خەسلەتێکی مرۆفانە.

چینی یاخیبوو/راپەری و: بۆ ئەوێ کە شتی بێگیان و ئینترازی دەبێتە خاوەن گیان و هەستونەست و بەرزتر لەو، دەبێتە بریارەر، شیعری «کۆبوونەو» لە دیوانی کازیویدا نموونە یەکی باش: «لە ئەمریکای خواروودا/شەو بە دزیی مەخفەرەو/چەند سنورێ کۆبوونەو/بیراریان دا کە یەکتە بێسەر/پەسپۆرتی بەرەخەلی شار و گوندی/ئەم دنیایە وەرگرنەو/وختی هەستان... لە ناکادا/پاتەختەکان هاتن دایان/بەسەر یاندا/بەریان نەدان/تا هەر یەکیان کرد/بە دوان/بە سیان/کە بەریان دان/پەسپۆرتیان دا بە خۆشان!» (بێکەس، ٢٠٠٦: ٤٤٧/١) یەو ک شیعری «شیش» کە بۆ نازم حیکمەتی داناو: «لە کارگە ئاسنگەریکدا/چەند شیشێکی مەچە کەستور/هەستەنە بیان/هەر شەیان کرد لە گیرە/مۆر بوونەو لە ئاگردان/وختی بیستیان/ئەیانەوئێ لە پەنجەرە/کتیبخانە/گشتییەو/بیانگۆر/بیانکەن بە/دەرکە ی زیندانی داخواو/ لە سەر مانگی شیعری گراو» (بێکەس، ٢٠٠٦: ٤٨٧/١). لە شیعری «باو و ئاباو» دوو کەسایەتی پێیدان هەیه کە یاخی بوونیان تێدایە: یەکن درەختە و ئەویشیان شیعری کە یاخی دەبن دژی «باو»: «درەختەکانی باخچە/ئاسایی بوون/هەموو هەر یەک قاچیان هەبوو/هەمووشیان قنج راووستابوون/تاقە درەختیان نەبیت/لەسەر دوو قاچ راووستا بوو/بەرەو خواریش بۆ جۆگە دانەو بیوو/تا بە مشت ئاو بخواتەو!/وازم لە هەموویان هینا و رووم کردە ئەو!» (بێکەس، ١٣٩٤ج: ١٤٦). کەسایەتی پێیدان لەم دیمەندەدا چەند بنیاتی بۆ دا بین کراو: درەختیک خاوەنی کەسایەتیە کە یە: ئەم درەختە لە باری ئاسایی و داب و نەریتی باوی رەگەزی درەخت لای داو و سەرپێچیی کردووە: لە جیاتی یەک قاچ دوو قاچی هەیه: بە جیتی ئەوێ سەر بەرەو ئاسمان بگرێ، بەرەو خوار دانەو یە: مشت هەیه و بەو مشتە ئاو دەخواتەو. دیمەنی کە شاعر بۆ ئەم درەختە خولقاندووە، بەم جۆرە کە درەختی کردۆتە ئینسانیک بە دوو پئ و دوو قاچ و دەست و گرنگرتیش بە ئێرادە یە کەو کە دژی باو راووستاوە و لە حالەتی ئاسایی درەختی، یاخی بوو. شیعەرە کە تریش ئاویە: «ئەمرۆ پۆلی شیعرم فرین/باو چۆنی وت، ئاوا فرین/باو چۆنی وت، هەروایش خۆیندیان/تەنھا هەر یەکیان نەبیت/خۆی لە پۆلە کە دا بری و/جۆرێ فری، باو توورە کال/جۆرێ خۆیندی باو نە یەوئ/بۆیە وەختی هاتەو لەم/پەر و بالی گشتیانم کرد/هەموویانم لە ماله کەم کردە دەرئ/و بە تەنھا هەر ئەو یە کە یانم هیشتەو/ئاباوی کرد/بە خویندن و بە هەل فرین!» (بێکەس، ١٣٩٤ج: ١٤٨). ئەو شتی لێرە بووتە خاوەنی کەسایەتی، «شاعر» ه؛ گیان و هیزی فرینی پئ بە خشارو. بەلام شاعر لەو تێپەر یەو کە دیمەتێکی ئاسایی بخولقین و بەس؛ بەلکۆ دەبین چەقی هونەرە کە لەو بەدایە کە «شاعر» کە وەک سووژە ی کەسایەتی پێیدراو، بۆتە خاوەنی بیرو و بەرپەرچدانەو: دژی باو دەفرێ، سەرپێچیی دەکا لە باو، لە ژێر چوارچێو و یاسا و ریساکانی باو دەردەچیت. خالیکی تر لەم شیعەرەدا ئەو یە کە شاعر وەک گێرەو یە کە لایەنگری لەم جۆرە درەخت و شیعەرە یاخیبووانە دەکا. تەنانهت کتیب و پەراییش یاخی دەبن: «لە ئەرشیقی نامەخانە دوا قەیسەر/هەرچی کتیبە هەزار و برسییەکان بوون، کەوتە جوولە/لە ریزی خۆیان یاخی بوون/هەموو چوونە یەک پێزەو/گرد بوونەو و پەرە ی سەریان نا بە سەری/یەکتەرەو/بوومەلەرزی خۆپشاندا/سەر و ژیری نامەخانە ی گەرە ی لەرزان/کتیبی کورتەبەنی سەر رووتاوی پێشەوایان/هەلبریی سەر قەلای دۆشکان/هاواری کرد: داوا ئەکە یین بخریین پێش چاوی کیلگە و رووبارەکان...» (بێکەس، ٢٠٠٦: ٥٤٤/١). بەم شیوێە لە ئەرشیقخانە کەدا هەموو کتیبەکان دوا یە کە گرتن و دیاری کردنی پێشەوا و ریبەر بۆ خۆیان یاخی دەبن و شوێرێک پێکدین و بە خۆپشاندا داواکاریی خۆیان دەردەبرن.

چینی دژەزۆلم و ستم: شتەکه لێره دەبێتە مەرووفێکی عاقل و بەتوانا که ناچێتە ژێر باری زۆلم و زۆرداری و سەر بادهدا له دەستووری سۆلتان و حاکم و خۆی دەر باز دەکات: «قەلەمێ سەری خۆی هەلگرت/هیچ دەفتەر و هیچ کاغەزێ/نەیانزانی/پرووی له کوێ کرد/چونکه ویستیان داڤیدەن و/خۆی به خۆی بکوژێنەوه/چونکه ویستیان وا بنووسن/هەر بەتەنیا سۆلتانەکان/بیخویننەوه» (بیکەس، ۲۰۰۶: ۴۵۶/۱). هەست بە دژایەتی کردنی زۆلم و زۆر و ستم و ناپەوایی له پینووسیکدا ئەوندە توند و تیزانه و بەهێز بووه که دژی سۆلتان بوه سستیتەوه و سەر له فەرمان با بدات و خۆی ئاواره بکات و ئاوارهیی و دەر بە دەری به لایهوه خۆشتر و ئەوبەرتر بن له هێمنی و ژێردەستەیی و چەپۆکه سەری.

چینی عاشق و ماشق: شتی بێگیان (فیزیکی/واتایی) له شیعری شێرکۆدا، بەشی خۆی له گیان و هەستونەست وەردەگرێ، ئەویش نە بە بار و دۆخێکی ئاساییدا، بە لکۆو تاییه تەمەندییه کی زۆر دیار به خۆیهوه دەبینن، دەبێتە عاشق و هەر به هەمان دەستوور یه کیکی تر دەبێتە ماشق؛ وهک مێژوو/عاشق و بەرد/ماشق که یه که میان واتایی و دووهه میان مادديه: «به تیری عه شقی بهرد/زامداره و گرفتار ئەم مێژوووه عاشقەم» (بیکەس، ۲۰۰۶: ۵۰۲/۳). ئەم عەشقه له دەوری چاو دگه پرێ و له وجودی بهرددا ئەو شتهی که زۆرتر گرێ ئەوینی خستۆته گیانی مێژوووه، چاوه تی: «بۆ خاتری چاوی بهرد/هه موو جار خۆرنشین ئەپۆشی» (بیکەس، ۲۰۰۶: ۵۰۲/۳). له شیعری شێرکۆدا ئەوین و دلداری له ناخی هه موو شتیکیدا بەدی ده کرێ، له دیارده گه لی سروشتیدا: وهک ئاو، دار، بهرد، رووبار، چۆم، کانی، کهژ و کۆ، هه ور؛ ته نانه ت له چه مک و دیارده گه لی واتاییدا وهک مێژوو. له شیعری شێرکۆدا عه شق خۆی زۆر جار دپته مه دیدان و دەور ده گێرێ: «ده رچوونم بۆ نه بوو/عه شقی تۆ دەوری دام/من تیس تا نه خسه ی نازه تا دوورگه ی تۆم» (بیکەس، ۲۰۰۶: ۴۹۸/۳). عه شق جه سته ی هه یه و شتیکی له به رده کا، وهک ئەوهی که شاعیر گانده ده کا: «ئە ی رۆحی وێل! ته نگه به به ر عه شقی تۆ ئەم نه خشانه!» (بیکەس، ۲۰۰۶: ۵۰۶/۳). عه شق سه ردار و سالاره، رپه ر و فەرماندەر، ته نانه ت زه مه نیش له ژێر رکیفی ئەودایه: «پینده شتی زیوینی رۆح شوینە و/کات له ژێر رکیفی عه شقایه» (بیکەس، ۲۰۰۶: ۵۷۹/۳).

چینی هه ژار و بیته نوا: لێره دا دیارده یه کی تێجگار هونه رمه ندانه ده بینن، به وه یدا که شێرکۆ گه لیک جار هاتوووه جه سته ی به خشیوه به چه مکێکی واتایی و گیانی کردۆته به ری. به وینە برسیتی: «به دار خورمای به ر ژووره که م/وت: که سه رنجم به سه رتا/هه لئه گه رپت/ئه رووشیت و زامدار ئەبێ! په لیکێ هاته ژووره وه: -/ له پێشدا یه که م دار خورماش/وه کوو چنار/به ژن و بالای ساف و لووس بوو/به لām پوژئی/برسیتییه کی کوچه ری/گرنج گرنج/که هیشووی گه ییوی بینی/باوه شی زبری پیندا کرد/چوووه سه رئ/که هاته خوار/هه موو به ژنی دار خورماکه ییش/بوو به پله ی گرێ گرێ» (بیکەس، ۲۰۰۶: ۵۶۵/۱). یا وه ک چۆن بیکه سی ئەکاته گیانداریک و مردن و زیان و هه ژاریه که ی پیشان ده دا: «بیکه سیم پرووت نیه/تا نه مرئ پوشاکی ره شتانی به ش ته کا» (بیکەس، ۲۰۰۶: ۵۴۴/۳). هه ر به و شیوه ش تینویتی و ته نیایش گیاندارن و زیان و مه رگ ته جروبه ده که ن.

چینی دۆست و برادره: له شیعری شێرکۆدا ده بینن ته نی بێگیان و ماک و دیارده ی سروشتی ده بن به گیاندار و مانای دۆستایه تی و پێوه ندی سۆزارانه و عاتیفی پێک ده هینن؛ وه ک چۆن ده بینن هه ور و شه پۆل و دار به روو و گابه رد به عه ینی وه ک دۆستی گیانی دین و سه ری لێده دن: «هه موو جار بێ ئەوه ی له ده رگای وشه م بات/هه ورئ دئ/خۆی ئەکا به ژوورما و گۆرانیی قه ژته رم بۆ دینن./بێ ژوان به بێن پرس/هه موو پوژ/شه پۆلن، دووان و سیان،/به هه گبه ی پرشنگ و گوله وه/ئه گه نه سه یبه ری به رگێله م/ناپوون تا من نه که ن به میرگی هۆنراوه و/به گۆمی ئەستیره ییش، ژووره که م./دار به روو دئ بۆ لām/ره گی خۆی ئەبه ستن به ره گی قاچه مه وه./گابه رد دئ و هێزی خۆی/به دیاری بۆ پشتم ئەهینن./لووتکه دئ و بالای خۆی/ئه خاته سه ر بالām./ئاشمانن فرمیسه که پایزه ی غه ربیان/ئه وانیش به سواری کره بای/ئپواران دین بۆ لām» (بیکەس، ۲۰۰۶: ۵۰۷-۸/۳).

جاری واش هه یه شاعیر له شیعریک یا له دیوانیکیدا کۆمه لگابه ک ده خولقینێ که هه موو ئەندامانی شت و مه ک و که ره سه و جه مادن و که چی هه موو خاوه نی که سایه تین. نموونه ی راسته قینه و زۆر به هێزی ئەم جۆره که سایه تیپیدانه کتیبی ملوانکه یه. له م دیوانه دا که سه رتا پای له که ش و هه وابه کی خوازه ییدا و له خه پالیکێ به ریندا سه بر ده کا، که ره سه کانی ئارایشتی ژنان زۆرترین که سایه تییه کانبین. هه موو به ناوی تاییه تی خۆیان هه وه ده ور ده گێرن و هه ر یه ک خاوه نی که سایه تی خۆیه. هه ر یه ک کاریک و قسه یه ک و کرده وه یه کی مرو فانه ده نوینن. گه رچی کتیبی ملوانکه خۆی شیاوه به شیوه ی تاییه تی لیکۆلینه وه و تووژینه وه یه کی شیکاران ه ی بۆ ته رخان بکرێ، به لām له م تووژینه وه یه دا چه ند خالیکێ پێوه ندیدار و گرینگ ده خه یینه روو. له دیمه نیکیدا ملوانکه که ئاوا ده گێرته وه: «له شوینکی کووربووی ده ست و پلته زیودا، ئاوتنه بچکۆله که وتی: به راستی ئیمه له به ره ئەوه ی له م ژووره گه رم و گوپ و خۆشه دا ئەژین، ئاگامان له شت و مه که مین هه ژار و برسییه کانی ده ره وه ی خۆمان و ئەم شاره نییه. چۆن ئەژین! ئیمه ئەگه ر به پێی خۆمان نه گه رپین و به چاوی خۆمان نه یانبینن ناتوانین له و دنیا یه بگه یین! منیش پرسیم: راسته... به لām ئیمه ئەتوانین چیکه یین؟ قه لەمه که دوو جار له سه ر یه ک پزمی و له دوا ییدا وتی: ئینجا چی له وه ئاساتره، ئەتوانین هه موو شوێن دوا ی ئەوه ی خانم نووست، هه ر جاره و یه کیکمان به درزی په نجه ره که دا بیت یان به بن درگا که دا بچینه ده ره وه» (بیکەس، ۱۳۹۴ ط: ۵۴-۵۵). له م نموونه یه دا

گێڕهوه ملوانکه به. ئەو خۆی وهك مروفیک رووداوه کان و ههلسوکهوت و بهرنامه کان دهگێڕتهوه. ئەلبهت ئەم دهوره له سهرتاسهري کتیبه کهدا دهگێڕی. ههموو ئەندامانی ئەم دهقه گێڕانهوه بیه له ئیمکانی قسه کردن و وتن بههره وهرن. بهلام جگه لهوه لهم پارچهیهدا بۆ وینه ناوینه که کاتێ قسان دهکا چهند پهگهزی گرینگ دهخاته روو: ههستی دهسته و تاقم و جهماوهر بوون و بهکانگری؛ ژبان بردنه سهر له شوپییکی خۆشدا؛ خاوهن ناگایی و ههستونهست و شوغوور بوون؛ گهپان به پیی خۆ و بینین به چاوی خۆ و تیگهیشتن. له دۆخی قهلهمهکه شدا کاری پزمین که گهرچی تایبهتی مروف نییه، بهلام که له ناو قسه کردنه کهدا هاتووه چهند باری واتادار دهگهیهن.

شیوازی تری که سایه تیپیدان

له شیعری شێرکو بیکه سدا جار جار ده بینین راسته وخۆ چه مک، واتا، دیارده به کی ماددی به که سده کا و به هینانی تاريف و تایبه تمه ندییه کی، له ناست و قالیبکی تردا ده خولقیتیتیهوه: «سیاسهت: گایه کی به له سهی چاو سووری تووره بوو/هه موومان، میژوومان به که لله و قوچیه وه به ستیوو» (بیکهس، ۲۰۰۶: ۵۱۲/۳). یا وهك ئەوهی ده لێ: «ئهم خۆشه وسته بزهرم، تاقانه یه و نه جووتی هه یه و نه جیگر/به تاقی ته نیا خۆیه تی، /دایکم وتی: من له جیاتی، /وتم: نابن، من دلنایام ماوه، ئەوه ندهی بۆ گهراوم/ شوپین لیم وه پرس بووه. ئەوه ندهی پرسیارم کردوو، وه لام/ خۆیم لێ ئەشاریتیهوه» (بیکهس، ۱۳۹۴ ج: ۱۴۸). له م به نده دا سیاسه تی له قالیبکی تازه دا خولقاندۆته وه. شوپین بۆته مروفیک به تایبه تمه ندی وه پرسییه وه. وه لامیش هاتۆته ریزی مروف به تایبه تمه ندی خۆشارنده وه وه. ههروهها جاری واش هه یه ئەم شیوازه له که سایه تیپیدان به ناو دانان و به سهردا برین پیکدیت؛ وهك ئەوهی ده لێ: «ولات ژنیکی دامای شپزه ی قژ خۆلای/ هه میسه هه لئرووشکاوی بهردهم چادری ئوردوگا بوو» (بیکهس، ۱۳۹۴: ۲۱۷).

یا وهك ئەوهی که چه مکیک له باری ناسایی خۆی بترازی و سیفاتی شتیکی تری ماددی یا واتایی پیدری، ئەمیش جویریکی تری ناشنایه تی- سربیه؛ وهك ئەوهی که وتوویه: «خۆم بینیم به م ههردوو چاوانه/ له ده فهی شانیا ن قو له قو ل ئازادی هه لئه قو لی» (بیکهس، ۲۰۰۶: ۵۱۶/۳). ئازادی که چه مکیکی واتاییه کراوه به ئاو، جموجوول و بزافی پیدراوه، هه لقو لانی وه پالخواه که تایبهت به ئاو یا تراوه.

که سایه تیدان به شوپین-کات

زۆریک له شوپینه کان، وهك ناوی شار و دی و کهژ و کب و شاخوداخ و رووبار و کانی و ههروهها زۆریک له کاته کان، وهك شهو، رۆژ، مانگ، سال، چرکه، دهقیقه و ... له شیعری شێرکویدا که سایه تیپان پیدراوه و له دوری ئینسانیکدا هاتوونه ته مهیدان و خۆیان نواندوو. بۆ نمونه: «باله کایه تی شوخیی/ هینده جوان بوو، هینده جوان بوو/ کاتێ شیعر له بهردهمیا رائه وه ستا/ وه کوو مانگه شهوی ناو گۆم/ چۆن لال ئەبی و چۆن ئەوق ئەبی/ ئەویش هه روا» (بیکهس، ۱۳۹۴: ۱۴۸). له م به نده دا «باله کایه تی» کراوه به کیژیکی شوخ و شهنگ و له بار و زۆر جوان (به دوو جار هاتنی عباره تی هینده جوان بوو ئەم ته ئکید ه نیشان دراوه)؛ ههروهها له ولاشه وه پیشوبه پتر اویش که مانگه شهوه، شاعیر ئەویشی مروفاندوو و لال و ئەوق بوونی بۆ هیناوه که دیاره هه مروف لال ده بی. ههروهها باله کایه تی دوری کچیکی خوازی نیلیتیکراو ده گێری و ههتا به کچی یهزدان ده ناسری (بیکهس، ۱۳۹۴: ۱۴). یه کئ له و شوپانه ی که شاعیر گه لیک دیمه نی جوانیناسانه ی بۆ ته رخا ن کردوو و زۆ جارا ن مروفاندوو یه، هه له بجه یه. له دهر به ندی په پوله دا هه له بجه که سایه تییه کی پرهنگ و تامو بۆنه و دوری گه وره ی گێراوه: «هه له بجه ئەمخاته سه ر شانی خۆی» (بیکهس، ۲۰۰۶: ۵۳۷/۳). هه له بجه هینچ ده دا و به لادا دیت و تووشی وه ستانی دل ده بی: «ئهو به یانییه ی هه له بجه له پر یکدا/ هینچی دا و به لادا هات/ دلێ وه ستا» (بیکهس، ۱۳۹۴: ۶۰). له شوپینیکی تردا سیفه تی بوورانه وهی داناوه بۆ گۆره پا ن (بیکهس، ۱۳۹۴: ۹۳). هه لگورد به یه کجار هه م ده بیته کچیک و داواکاری بۆ ده چێ و هه میسه ده بیته باوکی بووک و ده ستی ماچ ده کری (بیکهس، ۱۳۹۴: ۱۴). ستۆکھۆلمیش له و شوپانه یه که له شیعری شێرکویدا که سایه تییه وه رگرتوو و هاتۆته ریزی مروفه وه: «به یانییه و ستۆکھۆلم ده سه ته کانی له گیراندا و/ په نجه کانی پیتی ته زیوه و له بهر با ی به فرا کوو ر بووه و/ ئەویش وهك من هه لئه له رزی» (بیکهس، ۲۰۰۶: ۱۶۷/۵). له م دیمه نه دا شاعیر به هیزی خه یالی خۆی شاری ستۆکھۆلمی سه ره تا شوپه اندوو به خۆیه وه و هه ردوو له سه رمادا ده لهرزن و بۆ ئەو شاره که ئیستا ئیتر هاتۆته ناستی مروفیکی وه کوو شێرکو بیکه سه وه، ده ست و په نجه و پێ و گیرفان دانراوه و شه خته ی جه مسه ری باکووری کاریکی پئ کردوو که ده ستی ئاخویه ته گیرفانییه وه و په نجه ی پیتی له بهر سه رما س و سست بوون و به گشتی هه یکه لی خۆی کۆم کردۆته وه تا به لگوو توژیک له تیژی و برشتی سه رما که متر هه ست پئ بکات و به و حاله شه وه ده بینین که ئەویش له گه ل شاعیردا هه ر ده له رزی.

شێرکو بیکهس دیاره شیعری نیشتمانی ئیجگار زۆره. ئاوو دانه وهی له نیشتمان چهند قاتی شاعیران و ئەدیانی تره و وهك شاعیریکی نیشتمانی و نیشتمانه پره ره ده ناسری. گه لیک به بالای نیشتماندا شیعری هۆندۆته وه و ته وسیفی کردوو و له پیا هه لدان و لاواندنه وه و وتنه وهی میژووی نیشتمان و باسکردن له کۆست و کاره سات و خۆشی و ناخۆشییه کانی، ئەونده هۆنراوه و به سه ته و هه له به ستی داناوه، ره نگه

کەم شاعیر و بیرمەند و نووسەر هیندەدی شێرکۆ بەرھەمی لەم بابەتەیان هەبێ. لە کۆمەڵە شیعری ئیستا کچیک نیشتمانەدا دیمەنێکی لە نیشتمان خولقاندوووە کە یەکن لە رەھەندەکانی ئەم دیمەنە کەسایەتیدان بە نیشتمانە: «لەسەر جادەیی سەھۆڵە کە راوەستام/لە پڕێکدا نیشتمان بە خۆی و کلاوی ئالاکە یەھوو/بە خۆی و ریکلامی پڕیش و سمیل و ئارمی پۆنەیی/نێرێتیئەھوو، بە خۆی و مەدالیای پڕ ھەرەشەیی/سەر سنگیئەھوو، بە خۆی و شمشیرە کەیی ئەی رەقیبەھوو/بە پەری گیف و مەغروری تاوسیئەھوو، کۆمەلێ/چە کداری چاوەزەق/چاوەزەق، لە پشتیئەھوو/سنگدەر پەریو، دیتە لام و بە دوو پەنجە/تەوقە یەھوو/لە گەل ئەکات و دەست ئەکا بە/ئارشیفی فەخر لێنیشتوووی باخەلیا و سیدی/سروودێکی تازەیی ئەم رۆژگارەیم ئەداتئ/ئینجا زەردەخەنە یەھوو/لە جۆری زەردەخەنەیی مسینی/دەستکرد ئەگرتی وەک پیم بلن:/من نیشتمانی تاقانەیی ھەموو دنیا/ئەوسا ئەپروا و بە جیم دێلن!» (بیکەس، ۱۳۹۴: ۴۱-۴۰). لەم دەقەدا دەبینین نیشتمان لە قەوارە و ھەیکەل و ھەبەتەتی مەروفتی/پیاویکدا دەردەکەوتی، بەم سیمایەھوو: ئالاکەیی لە جیتی کلاو؛ بە ریش و سمیلەھوو؛ شمشیری بە دەستەھوو؛ بە دایگارد یاخود پاسەوان و پارێزەری ھەبە؛ پێ و دەستی ھەبە؛ تەوقە دەکا؛ شانازی دەکا؛ دەماربەرە؛ گێرفانی ھەبە؛ دەست دەکا بە گێرفانی؛ سیدی پێیە کە لە گێرفانی دەردیتێتی و ئەیدا بە کەسێکی تر؛ ئینجا زەردەخەنە دەکا؛ و لە کۆتایییدا قەسە یەھوو دەکا و دەپروا. ئەم ھەموو تاییەتمەندییە مەروفتە/پیاوانەییە لەم دیمەنەدا کە شاعیر خولقاندووویەتی، دراوەتھێپال نیشتمان. شێرکۆ بە ھەموو بارێکدا نیشتمانی وەر سوو پڕاندوووە و بە چەندان شێو نواندووویەتی؛ بو نموونە جارێک بە کارەکەر و گەسکلێدەری داناو: «نیشتمانیئیش ... ھەموو رۆژی لە بەردەمی مێژوو یەھوو/کێ/بێدەر بەستدا، گسکم ئەدا» (بیکەس، ۱۳۹۴: ۱۶).

بۆ نموونەیی کەسایەتیدان بە کاتیش دەتوانین ئاماژە بەمانە بکەین: «شەو باویشکی دا و بە دوایدا/منیش ھەروا» (بیکەس، ۱۳۹۴: ۱۱۸). سێفەتی باویشک دان بەس لە مەروفتا بەدی دەکری. جارێکی تر پاییز وەک دایکی مەروفتیک دەناسری (بیکەس، ۱۳۹۴: ۱۲۲). ئاوەلناوی وەرپس و بێزار بوون لەوانە یەھوو کە تاییەت بە مەروفت و دەبینین لە پەوتانە یەھوو شاعیرانە و خەیاڵاویدا دراوەتە پال کات: «لەم رۆژ ژمێرەیی ئیستەدا/سەعات لە رۆژ/ھەفتە لە مانگ/مانگیئیش لە سالی وەرپس بوو!» (بیکەس، ۱۳۹۴: ۱۲-۱۱).

کەسایەتیدان بە رووھ

«دارستان داری خۆی/بە پەنگ کرد/گۆل گۆلی ئەکوشت» (بیکەس، ۲۰۰۶: ۵۱۳/۳). نموونە یەھوو کێ تر دارخورمای بەر ژوو رەھوو کە لە شوینی تاییەتی خۆی لیکمان داوەتەھوو (برواننە ژێر سەردێری «بنیاتی وتووێژ لە کەسایەتیییدانی شێرکۆ بیکەس» دا). سوورە چنار و شوپەبی لە شیعریکدا بە شێو یەھوو پرسیار و وەلام – ئەلبەت لە گەل کەودا – کۆ کرانەتەھوو: «سوورە چناریک ئەپیرسی:/ئەم شوپەبیئەھوو بەر چی سەری خستۆتە ناو کۆشی/ئەو چەمەھوو و ھەلینابری؟/کەویک وتی:/ھێشتا قیت بوو/ھەموو جارێ بازۆرییەھوو/ئەھات و ئەچوووە سەر سەری/بە چرپە ھەوایی دنیای ئەو بەر چەمی/پێئەگەیان/تێوارە یەھوو/بازۆرییەھوو/مژدەیی پێبوو/کە نیشتەھوو/واشە یەھوو خۆی پێداکێشا/کەوتە خواری/ شوپەبی بۆی نووشتایەھوو/دەربینن/دەستی نەگەبشتن... نوقم بوو/ئیتەر لەو ساوہ ئەم سەری/وا لە ئیتو کۆشی چەمدایە/و بۆی ئەگەپتی!» (بیکەس، ۲۰۰۶: ۵۶۹/۱-۵۷۰). وەک دەبینین لەم دیمەنە ناوازییەدا ھەموو ئەندامەکان کەسایەتی و شوناسی ئینسانانەیان وەرگرتوووە. لە ھەستونەست و لە شوپەبوونەھوو و دانەوین بە مەبەستی کارێک و لە مژدەدان و مژدەوەرگرتن و لە گەپان بە دوای کەس/شیتیکدا و چاوەروان بوون، ھەموو خەسڵەتی مەروفتانەییە و پێیان دراوە.

کەسایەتیدان بە دەنگ و رەنگ

بێزاری سێفەتییکی تاییەتی مەروفتە، دراوەتە پال دەنگ و رەنگ: «من لە خۆمدا، لە ناو خۆمدا/رەنگم لە دەنگم بێزارە/دەنگم لە بۆنم بێزارە» (بیکەس، ۱۳۹۴: ۱۳). «شین خۆی ئەکرد بە ناو سەوزا و زەرد خۆی ئەکرد بە ناو ئالدا و/سوور ئەچوووە ناو سپییەھوو و/کال و تۆخیش نێر و مێ بوون/بە ناو یەھوو ئەشکانەھوو» (بیکەس، ۱۳۹۴: ۱۵-۱۴). ھەلبەت لێرە ئەم رەنگانە لە قۆناغییکی خوارتری کەسایەتیییداندا نیشان دراوان و دەوریان گێراوە. بەس بوونەتە گیاندار؛ بەلام رەنگی رەش لە پلە یەھوو سەرتدا نویندراوە: «بۆ ئەو یەھوو رەش/دلی لە خۆی دانەمیتن/بەفر دێخۆشی دایەھوو» (بیکەس، ۱۳۹۴: ۱۲۱). چونکە خەسڵەتی «دل لە خۆ دامان» چیتەر سێفەتییکی ئینسانانەییە و بەس مەروفت دەتوانن و بۆی ھەبە و دەکری دلی لە خۆی دابمیتن.

دەوری کەسایەتیییدان لە ناوی بەرھەم و شیعەرەکانی شێرکۆ بیکەسدا

ئەم دیاردە ھەر ئەو نێیە کە لە شیعەرەکانی شێرکۆدا دیار بێ و رەنگی دابیتنەھوو؛ بەلکوو دەبینین ناوی ھەندێ لە دیوانەکان و کۆمەڵە شیعەرەکانی کەسایەتییان تێدایە. شێرکۆ بیکەس خۆی گوتوو یەھوو جاری وا ھەبە ناوی بەرھەم یا شیعەر لە دێرێکی قەسیدە یەھوو دیت، جاری

واش هەبە کە ناوێشان هێچ پێوەندییەکی بە ناوەڕۆکی بەرھەم یا شیعەرەکەوہ نییە (ھەینی، ۲۰۰۸: ۲۷۹). لەم بەشەدا چەند نموونەیک لەوانە دەخەینە ژێر تیشکی لیکۆلینەوہ. دەفتەری گۆرانییە غەمگینەکان؛ یادداشتی ماکەوێکی رەشپۆش؛ ئێوہ بە خۆشەویستیم ئەسپێرن؛ ئەم سێ دانە ناوی کۆمەلە شیعرن. ناوی شیعەرەکان نموونەیان زۆرتەر؛ وەک: لە کۆمەلە شیعری تریفی ھەلبەست: سێ ھەلبەستی تینوو. لە کۆمەلە شیعری من تینووتیم بە گڕ ئەشکیدا: برووسکە ی سروودێکی زامدار. لە کۆمەلە شیعری کازیوہدا: بۆ شانۆگەرییەکی شۆخ، برسیتییەکی کۆچەر. لە کۆمەلە شیعری دەفتەری گۆرانییە غەمگینەکاندا: پۆلە ئاوازێکی کۆچکردوو، فورات و چەند گۆرانییەکی غەمگین. لە کۆمەلە شیعری ئاویئە بچکۆلەکاندا: لە بیرەوہرییەکانی دارمئۆیکەوہ. لە کۆمەلە شیعری مێرگی زام مێرگی ھەتاو: ھەناسە ساردەکانی گەرمیان، یادداشتی کۆترە کپیوہک، شیعری لال. لە کۆمەلە شیعری دەیان پۆلە بەندە و ش: ئاوازێکی قۆشمە. لە کۆمەلە شیعری خۆم ئەو وەختی بەبەندەم: مردن بە جلکی سەربازییەوہ. لە کۆمەلە شیعری ئێوہ بە خۆشەویستیم ئەسپێرن: ھەلبەجە ئەچێ بۆ بەغدا، بولبولیکی نەقاش، لیگەرین... ئازیزان... لیگەرین با ئەو گۆرانییە مەست و غەمگینە ھەر بنوێ. لە کۆمەلە شیعری تەو: مانگیک مرد و ھەموو شیعری دنیا ش بۆی گریا. ئەمانە نموونە ی ئەو ناوانەن (ناوی بەرھەم یا ناوی شیعەرەکان) کە رەگەزی کەسایەتییەدانیان تێدا بەدیدیە کرێت.

بنیاتی وتووێژ لە کەسایەتییەدانێ شێرکۆ بێکەسدا

کاتی شاعیر بە وزە ی بیر و خەیاڵ، کەسایەتییەدا بە شت/بێگیان/گیاندارێ زۆر جار دەبینین ئەیانکا بە دوان یان چەند دانە و وتووێژیکیان لە نێواندا ریکدەخات. لە ئاقاری زمان و وێژەدا تەنیا ئەوہی کە شیاوی بانگکردن ب، بانگدەکرێ؛ واتە گیاندارێ خاوەن ھزر، کە مرۆفە. بە شت لەم بانگێشتانە دەگەڵ پێ و شوێنگەلی شاعیرانەدا کە خواستنی درکاوی پێدەئین، یەک دەگرنەوہ، چونکا بنیاتی ھەردوو لەسەر ئینسانشیوہیی و گیاندار خوازییە (کرازی، ۱۳۹۳: ۲۳۰). وتووێژەکان جار جار بە یارمەتی وشە ی وتم/وتی یا یەکی لە ھوارپەگەزەکانی (ئەلێ و ...)، جار - جاریش بە شیوہی راستەوخۆ و شانۆیی ریک دەخرێ. وەک وتووێژی ئیوان حاجی لەقلەق و پەپووسلیمانە: «لە دووریانی ھەوایە کدا حاجی لەقلەقێک و/پەپووسلیمانکە یەک بە یەکتی گەشتن. ئەویان/بەرەو باشوور و ئەمیان بەرەو باکوور ئەرۆشتن/پەپووسلیمانکە کە لە حاجی لەقلەقی پرسێ: ئۆغر/نیازت کوئی؟ ئەویش وتی: بەرەو خوار بۆ/حاج! پەپووسلیمانکە کە پیتی وت: حاجی! حەجی/ئیمە ئیستا لە کانێعاشقانە و لە گردی گولانە و/لە شارەکە ی ھەلبەجە یە!» (بیکەس، ۱۳۹۴ ج: ۹۶). یا وەک شیعری پرس لە کۆمەلە شیعری کازیوہدا: «بە داسم وت: لەبەر چی وا کۆم بووتیوہ؟/وتی: لە دروینەدا وام لێھات./کە بە ھەلبەجە کۆمیشم وت: تۆ بۆچی وا تەمە نکورتی؟/وتی: بۆچی لە دوا ی بەر زیان تامی تیا ئەمێن؟/کە بە تاقفاقە رەیشم وت: تۆ بۆ ناوی؟/وتی: نەوہک دلدارەکان/وابزانن ئیشکیان ناگرم!/بە دوا ھۆنراوہی خۆیشم وت: ئەئە تۆ بۆچی ئاوا گرت تیبەر بووہ؟/وتی: نەبادا قەقنە سیش/وابزانن ھەزارەکان بێھاوہدە من!» (بیکەس، ۲۰۰۶: ۵۱/۱).

بۆ نموونە ی راستەوخۆ و شانۆیی، وتووێژی شاعیر و دارخورمای بەر زوورەکە ی زۆر ھێژایە کە پێشتر لیکمان داہوہ (برواننە سەردێری «کەسایەتییەدان لە قالبی چینیەکانی کۆمەلگادا: چینی ھەزار و بێتەنوا».) لەم وتووێژەدا چیدی نەبووتوہ: دارخورما وای وت یا وا وەلامی داہوہ، بەلکۆو دوا ی ھینانی رستە ی شروئەقی (پەلیکی ھاتە زوورەوہ)، بە ھێلیک پێشانی داوہ کە ئەمە قسە و بۆچوون یان وەرانی دارخورماکە یە.

جاری واش ھەبە کە ئیمە وەلامیک بۆ وتنە کە نابین و نابیسین، بەلکۆو بە تەنیا وتنە کە دەرکەوتوہ و ئەو لایەنەکە ی تر ھێچ تیبینی و دانندن و بێژە یەکی نەدرکاندوہ. بۆیە دەتوانین ئەم تاقمە ھەر لە ژێر سەردێری وتندا دیاری بکەین و بیگونجینین. لەم بوارەدا ئاویش لەوانە یە کە دەگەڵ ھەندێ دیاردە ی تری سروشتیدا کەوتووتە وتن و قسە کردن و لە چوارچێوہی کەسایەتییەدانێکی ھونەرماندانەدا چەندین فاکتۆری مرقانەیان بەسەردا براوہ: «ئاو وتی: مەگەر من کەم شەرم لەسەر تۆ کردوہ ئە ی سیوی بیوہفا!!/وا ئیستە خەریکی بە قسە ی/باہەکی بیگانە/ھەر ھەموو رابوردووم لە بیر کە ی!! مەل وتی: مەگەر من لەبەر تۆ/ئاسمانم تە ی نەکرد؟ کەم فریم بە شوینتا/ئە ی جووتی بیوہفا!!/وا ئیستە خەریکی بە قسە ی باخیکی دووزمان/ھەر ھەموو رابوردووم لە یادکە ی!!/خەم وتی: مەگەر من/لەبەر تۆ شاعیری بیوہفا!!/ھەزار جار نەسووتام/بۆت نەبووم بە ھوور و ھەزار جار/بەسەرتا نەگریام؟/وا ئیستە خەریکی بە قسە ی/یەک بزە ی درۆزن،/یەک نەشئە ی تەمە نکورت/یەک ماچی سەرەرۆی بەھاری/ھەر ھەموو تەنیا یی و نامۆیم لە یاد کە ی/ئە ی وشە ی بیوہفا!!» (بیکەس، ۱۳۹۴ ج: ۵۱-۵۲). لەم دیمەنەدا ھەموو یا زۆر بە ی ھەرەزۆری شتەکان سروشتی-ماددین و ھینراوونە تە پزیری مرۆف: ئاو، سیو، با، مەل/جووتە کە ی، باخ، بیجگە لەمانە، خەم، بزە، نەشئە، ماچ و وشە دیاردە و چەمکی واتابین. ئینجا بۆ ھەر یەک لەمانە کە ھاتوونە تە پزیری مرۆف و کەسایەتییان پێبەخشاوہ، تابیەتەندییەکی دانراوہ کە نیشانەدر و نوێنەری کەسایەتییە کە یانە: بۆ ئاو، وتن، شەرکردن و لایەنگریکردن؛ بۆ سیو بیوہفایە کە تابیەتەندییەکی سۆزدارانە و عاتیفی و پرتینە؛ بۆ با بیگانە ی؛ بۆ مەل وتن؛ بۆ جووتە کە ی بیوہفایە و لە یادکردن؛ بۆ باخ دووزمانی کە سیفەتییکی نەرنی و تابیەت بە مرۆفە. لە واتابیە کانیش ھەر یەک خەسلەتیکیان بۆ ھاتوہ: بۆ خەم وتن و گریان؛ بۆ بزە درۆزنی؛ بۆ نەشئە تەمە نکورتی بەلام تابیەت بە مرۆف نییە و لێرە نیشانە بۆ مرۆف تەرخان کراوہ؛ بۆ ماچ سەرەرۆی کە زۆرتر خەسلەتییکی ئینسانە؛ بۆ وشە بیوہفایە و لە یادکردن.

دیمه‌نیکى تر هەر له‌وینەى ئەمەى پێشوو بە نموونە لیکدەدەینەوه: «چاوی تۆم نیشانی شیعری دا/وتی: ئاخ ئەبوابه ئەو له ناو مندا بئ/ دەمى تۆم نیشانی باخ/دا/وتی: ئاخ ئەبوابه ئەو له ناو/بەرزاى چلدا بئ/په‌نجه‌کانم نیشانی تارى دا/وتی: ئاخ ئەبوابه ئەو له‌سەر ژیکانی/دلم بئ/گه‌ردنتم نیشانی زبیه‌ک دا/وتی: ئاخ ئەبوابه قه‌لبه‌زه‌ى ده‌نگم بئ/ئەو دەمەى بالآت و هەر هه‌موو جوانیتم/به‌رووتی/نیشانی دواروژ دا/ وتی: ئاخ خودایه‌!/با مردن بمریت و ئەو نه‌مرئ» (بیکه‌س، ۱۳۹۴ج: ۳۵). به‌کورتی ده‌کرئ بلیین دوو کۆمه‌له‌ شیعری ئیستا کچیک نیشتمانمه و کتیبی ملوانکه‌ سه‌رتاپا سیخناخن له‌ دیمه‌نى قسه‌ کردن و وتنى ئامپر و شته‌ بیگیانه‌کان. به‌رینترین سیفه‌تى ئینسانی له‌م دوو دیوانه‌دا قسه‌کردن و وتنه‌. له‌ که‌نار ئەوه‌دا سیفه‌ت و تایبه‌تمه‌ندیی مرو‌فانه‌ى تر زور به‌دیده‌کرئ که‌ بارى که‌سایه‌تیپیدانه‌ خه‌یال‌لاییه‌کان چرتر و خه‌ستتر ده‌کاته‌وه.

ئه‌نجام

له‌ ناو ئەندام و ره‌گه‌زه‌کانی ئاشنايه‌تیسری و اتاییدا په‌گه‌زی خواستن به‌ چه‌قه‌ستنی که‌سایه‌تیپیدان له‌ پانتاییه‌کی زورتردا جیی سه‌رنجی شیرکو بیکه‌س بووه. پێوه‌ندیی سۆزدارانه‌ى ده‌گه‌لیان ساز داوه.

شاعیر بۆ نواندن و ده‌رپینی تاسه‌ و مه‌راقی خۆی بۆ نیشتمان و ولآت و خه‌لک و ... له‌گه‌ل شتانی بیگیاندا هه‌مزاتپنداری کردووه و به‌م ئامرازه‌ هونه‌رییه‌ گه‌رچی واتا له‌ نێو توێژه‌کاندا شاردراوه‌ته‌وه و هه‌ر به‌م بۆنه‌وه‌ درک کردنی توژی دره‌نگ ده‌بێ، به‌لام له‌ ئاکامدا له‌ به‌ر دۆزینه‌وه‌ی پێوه‌ندیی تازه‌ له‌ ته‌وه‌ری هاو‌نشینیی و ته‌وه‌، دیمه‌نى خواستنییه‌ی تازه‌تر و زورتری ئافران‌دووه‌ و خوینه‌ری سه‌رسام کردووه.

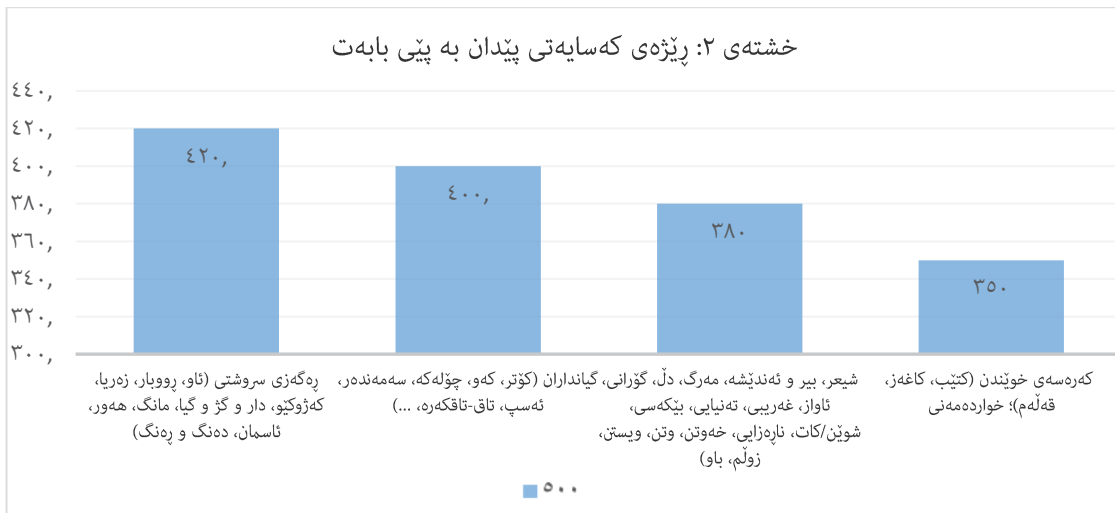
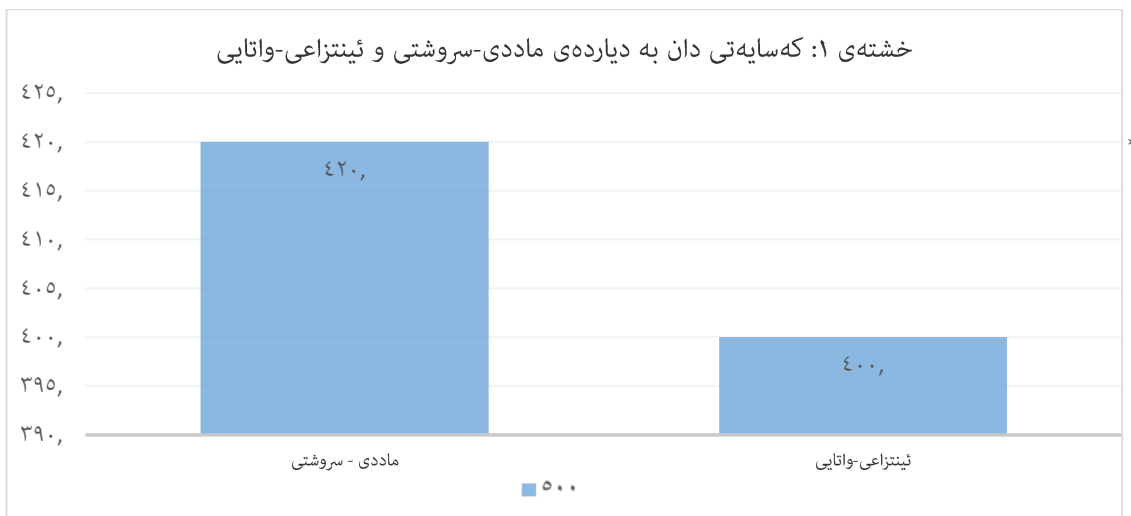
شیرکو بیکه‌س به‌ ده‌ست‌تیه‌وه‌دان له‌ ئاقاری واتایی وشه‌ و وته‌ و ده‌رپه‌راندنی وشه‌کان له‌ شوین و واتا و بارى ئاسایی خویان، ده‌ست‌داوه‌ته‌ کاری ئافران‌دنه‌وه‌ و خولقان‌دنه‌وه‌ی چه‌مک و واتاکان.

ده‌توانین که‌سایه‌تیپیدانه‌کانی شیرکو بیکه‌س ئاوا ده‌سته‌به‌ندی بکه‌ین: که‌سایه‌تیدان به‌ دیارده‌ى ماددی-هه‌ستی؛ که‌سایه‌تیدان به‌ دیارده‌ى واتایی-ئینتزاعی؛ که‌سایه‌تیپیدان له‌ ریگه‌ى بانگه‌پشته‌وه‌؛ که‌سایه‌تیپیدان له‌ قالی چینه‌کانی کۆمه‌لگادا؛ که‌سایه‌تیپیدان له‌ ناوی به‌ره‌م و ناوی شیعره‌کاندا. هه‌روه‌ها وتووێژ وه‌ک بنیاتیکى سه‌ره‌کی له‌ که‌سایه‌تیپیدانی شیرکو‌دا دێته‌ ئه‌ژمار. هه‌ندێ باهه‌تى تر به‌ شیوه‌یه‌کی به‌رچاوتر و زه‌قتر و زورتر له‌ که‌سایه‌تیپیداندا به‌ کاری هیناوه‌؛ وه‌ک که‌سایه‌تیدان به‌ شوین/کات و گژ و گیا و دار و ده‌وه‌ن.

دیارت‌ترین خه‌سه‌له‌تى که‌سایه‌تیپیدانه‌کان ئەوه‌یه‌ که‌ له‌ سنووری ئاسایی بوون تپیه‌ریوه‌ و ئاسۆی هزر و خه‌بالی باوی به‌زاندووه‌ و به‌ ناخی شته‌کاندا رۆچوووه‌ و مرواری و گه‌وه‌ه‌ری ناوازه‌ی راو کردووه‌.

زۆرینه‌ى که‌سایه‌تیپیدانه‌کان ماددی-سروشتی بوون و په‌گه‌زی سروشتی زورترین ریژه‌ى که‌سایه‌تیپیدانی به‌رکه‌وتووه‌ و له‌ زۆرینه‌ى نموونه‌کانی ئەم هونه‌ره‌دا ئەو په‌گه‌زه‌ زاله‌ى شیرکو بیکه‌سى تیدا به‌دی ده‌کرئ.

له‌ ژیره‌وه‌ پوخته‌ى باهه‌ته‌کان به‌ خسته‌ رانراوه‌:



سه‌چاوه‌کان

کوردی

ئه‌حمه‌دحسین، جه‌بار. ۲۰۰۸. ئیستاتیکای شیعری کوردی کوردستانی ئی‌یراق ۱۹۵۰-۱۹۷۰. چاپی یه‌که‌م. سلیمانی: سه‌رده‌م.

سلیموه‌عیسا، هاوژین. ۲۰۰۹. بنیاتی وینه‌ی هونه‌ری له شیعری شێرکۆ بیکه‌سدا. چاپی یه‌که‌م. سلیمانی: سه‌رده‌م.

بیکه‌س، شێرکۆ. ۲۰۰۶. دیوان. ۶ به‌رگ. کوردستان.

_____ ۱۳۹۴ئه‌لف. ئه‌سپیک له په‌ره‌ی گولاله. چاپی یه‌که‌م. تهران: آریوحان.

_____ ۱۳۹۴ب. ئیستا کچیک نیشتمانمه. چاپی یه‌که‌م. تهران: آریوحان.

_____ ۱۳۹۴ج. تۆ ئه‌توانی به‌ قومۆ ماچ بمخه‌ینه‌وه‌ هه‌لقولین. چاپی یه‌که‌م. تهران: آریوحان.

_____ ۱۳۹۴د. ته‌ون. چاپی یه‌که‌م. تهران: آریوحان.

_____ ۱۳۹۴هه‌. هه‌فتا په‌نجه‌ره‌ی گه‌رۆک. چاپی یه‌که‌م. تهران: آریوحان.

_____ ۱۳۹۴و. خیرا که‌ مردن خه‌ریکه‌ بگات. چاپی یه‌که‌م. تهران: آریوحان.

_____ ۱۳۹۴ز. پروبار. چاپی یه‌که‌م. تهران: آریوحان.

_____ ۱۳۹۴ح. زۆ و زنه. چاپی یه‌که‌م. تهران: آریوحان.

_____ ۱۳۹۴ط. کتیبی ملوانکه. چاپی یه‌که‌م. تهران: آریوحان.

عه‌بدو‌لامسته‌فا، ئیدریس. ۲۰۱۱. لابه‌نه‌ په‌وانبێژیه‌کان له شیعری کلاسیکی کوردیدا (به‌ نمونه‌ی هه‌مدی و حاجی قادری کۆبی). هه‌ولێر: ئاکادیمیای کوردی.

هه‌ینی، شیرزاد. ۲۰۰۲. ۵۵۹ ده‌قیقه‌ له‌گه‌ل شێرکۆ بیکه‌سدا، هه‌فه‌یه‌یقین. کوردستان: نما.

عه‌ره‌بی

ابن الأثیر، ضیاء‌الدین. ۱۹۷۳. المثل السائر فی أدب الکاتب و الشاعر. ج. ۲. تقدیم أحمد حوفی و بدوی طه‌بانة. ط. ۲. القاهرة: دارنهضة مصر.

أبو‌الع‌دوس، یوسف. ۱۹۹۷. الاستعارة فی النقد الأدبی الحدیث. الطبعة الأولى. أردن-عمان: الأهلية.

ابن معصوم‌المدنی، سید علی صدر‌الدین. ۱۹۸۶. أنوار الربیع فی أنواع البدیع. ۷ مجلدات. تحقیق شاکر هادی شکر. نجف الأشرف: مطبعة النعمان.

الجرجانی، عبدالقاهر. ۲۰۱۴. أسرار البلاغة فی علم البیان. تحقیق د. محمد الإسکندرانی و د. م. مسعود. بیروت: دارالکتب العربی.

الراغب، عبدالسلام أحمد. ۲۰۰۱. وظيفة الصورة الفنية فی القرآن الکریم. الطبعة الأولى. حلب: فصلت.

السد، نورالدین. ۱۹۹۷. الأسلوبیه و تحلیل الخطاب. ج. ۱. الجزائر: دار الهومه.

السکاکی، ابو یعقوب یوسف بن أبی بکر بن محمد. ۱۹۸۲. مفتاح العلوم. تحقیق أكرم عثمان یوسف. بغداد: دار الرسالة.

ضیف، شوقی. ۱۹۷۶. فی النقد الأدبی. ط. ۴. القاهرة: دارالمعارف.

_____ ۱۹۸۷. الفن و مذاهبه فی الشعر العربی. الطبعة الحادية عشرة. القاهرة: دار المعارف.
عبدالعزيز قلقيلة، عبده. ۱۹۹۲. البلاغة الاصطلاحية. الطبعة الثالثة. القاهرة: دار الفكر العربی.
ماحوزی، مهدی؛ امیرخانلو، محبوبه؛ ماحوزی، امیرحسین؛ طاووسی، محمود. ۲۰۱۸. «القلب و الروح فی قصائد شمس الغزلیة مع عنایه
خاصه بصنعه التشخیص دراسه موازنه». مجلة إضاءات نقدية. السنة الثامنة، العدد الثلاثون، صیف ۲۰۱۸. صص ۵۵-۸۴.
مطلوب، أحمد. ۲۰۰۷. معجم المصطلحات البلاغیة و تطورها. طبعة جدیدة. بیروت: مكتبة لبنان ناشرون.

فارسی

ابن الرسول، سید محمدرضا؛ حسینی، سید محمدهادی. ۱۳۹۳. «جلوه‌های تشخیص در تشبیه». مجله مطالعات زبانی بلاغی. سال پنجم.
شماره دهم. صص ۷-۲۱.
احمدی، عبدالحمید؛ عبدالله‌زاده، فؤاد؛ نارویی، سه‌عید. ۱۳۹۸. «آشنایی‌زبانی در شعر اسلامی معاصر (بررسی موردی: آرایه تشخیص در
شعر هاشم هارون رشید)». مجله پژوهشنامه ادب اسلامی. دوره اول. شماره اول. بهار و تابستان ۱۳۹۸. صص ۳۹-۵۶.
سجادی، بختیار. ۱۳۹۵. فرهنگ اصطلاحات تخصصی نقد و نظریه ادبی (انگلیسی-کردی-فارسی). طرح پژوهشی. سندج: دانشگاه
کردستان.

شفیعی کدکنی، محمدرضا. ۱۳۷۵. صور خیال در شعر فارسی. چاپ ششم. تهران: آگاه.

شمیسا، سیروس. ۱۳۸۱. بیان و معانی. تهران: انتشارات فردوس.

_____ ۱۳۹۳. بیان و معانی. چاپ چهاردهم از ویراست دوم. تهران: میترا.

شوکلوفسکی، ویکتور. ۱۳۹۲. هنر همچون فرایند. در نظریه ادبیات منتهایی از فرمالیستهای روس. تزوتان تودوروف. ترجمه عاطفه
طاهایی. چاپ دوم. تهران: دات.

کزازی، میر جلال الدین. ۱۳۹۳ الف. زیباشناسی سخن پارسی ۱ بیان. چاپ یازدهم. تهران: نشر مرکز.

_____ ۱۳۹۳ ب. زیباشناسی سخن پارسی ۲ معانی. چاپ دهم. تهران: نشر مرکز.

کروجه، بندتو. ۱۳۴۴. کلیات زیباشناسی. ترجمه فؤاد روحانی. تهران: بنگاه ترجمه و نشر کتاب.

محمدی، علی؛ زارعی، جمیله. ۱۳۸۸. «بررسی و تحلیل آرایه تشخیص در سروده‌های قیصر امینپور». فصلنامه زبان و ادب پارسی، شماره
۴۱، پاییز ۸۸. صص ۱۰۵-۱۲۷.

محمدی آسیابادی، علی. ۱۳۸۵. «فرافکنی و شخصیتبخشی در شعر حافظ». مجله دانشکده ادبیات و علوم انسانی دانشگاه تربیت معلم.
شماره‌های ۵۲ و ۵۳. صص ۱۱۱-۱۳۴.

المطعنی، عبدالعظیم ابراهیم محمد. ۱۳۸۸. ویژگیهای بلاغی بیان قرآنی. ترجمه سیدحسین سیدی. چاپ ۱. تهران: سخن.

میرصادقی، (ذالقدر) میمنت. ۱۳۷۶. واژه‌نامه هنر شعر و شاعری. چاپ چهارم. تهران: کتاب مهناز.

نقابی، عفت. ۱۳۸۰. «بررسی عنصر تشخیص در سروده‌های کمال الدین اسماعیل». مجله دانشکده ادبیات و علوم انسانی دانشگاه
تربیت معلم. ش. ۳۲.

یمین، محمدحسین. ۱۳۷۸. «تشخیص از دیدگاه زبانشناسی». نامه فرهنگستان. شماره ۱۴. صص ۸۳-۹۱.

Bibliography

- Abd Al-Aziz Qolayqela, A. (1992). Al-balagha al-estelahiyya. T3. Al-Qaherah: dar al-fekr al-arabi.
- Abol'adoos, Y. (1997). Al-Este'are fi al-naqd al-adabi al-hadith. T1. Ordon-Amman: al-ahliyah.
- Ahmadi, A.; Abdollahzadeh, F.; Narooyi, S. (1398). "Ashnayizedyi dar she'r eslami mo'aser (Barresi moredi: araye tashxis dar she'r Hashem Haroon Rashid)". Pajooeshhaye adab eslami. D1. Sh1. Bahar w tabestan 1398. Ss 39-65.
- Al-Mat'ani, Abd Al-Azim Ebrahim M. (1388). Wijegihaye balaghi bayan qorani. Tarjame Sayyed Hodein Sayyedi. Ch1. Tehran: soxan.
- Al-Ragheb, Abd-Al-Salam A. (2001). Wazifat al-soorat al-fanniyah fi Al-Qoran al-karim. T1. Halab: fosselat.
- Al-Sadd, N. (1997). Al-osloobiyah w tahlil al-xetab. J1. Al-jaza'er: dar al-hoomah.
- Al-Sakkaki, Aboo Ya'qoob Yusef bin Abi Bakr bin Mohammad. (1982). Meftah al-ooloom. Tahqiq Akram Osman Yusef. Baghdad: dar al-resalah.
- Ibn Rasool, Sayyed M.; Hoseini, Sayyed M. (1393). "Jelvehaye tashxis dar tashbih". Majalla Motale'at zabani balaghi. S5. Sh10. Ss 7-21.
- Ibn-Al-asir, Z. (1973). Al-Masal al-sa'er fi adab al-kateb wa al-sha'er. J2. Taqdim Ahmad Hofi & Badawi Tabbaneh. T2. Al-Qahera: Dar nahzat Mesr.
- Ibn-Al-Ma'soom Al-Madani, Sayyed Ali S. (1986). Anwar al-rabi' fi anwa' al-badi'. 7m. tahqiq Hadi Shaker Shokr. Najaf: matba'et No'man.
- Jakobson, R. (1988). "The Dominant", in Newron, K.M (ed) Twentieth Century Literary. London: Macmillan.
- Kazzazi, M. (1393). Zibashenasi soxan parsi 1 bayan. Ch11. Theran: markaz.
- Kazzazi, M. (1393). Zibashenasi soxan parsi 2 ma'ani. Ch10. Theran: markaz.
- Krooxhe, B. (1344). Koliyat zibashenasi. Tarjama Foad Roohani. Tehran: bongah tarjama w nashr ketab.
- Mahoozi, M.; Amirxanloo, M.; Mahoozi, A.; Tawoosi, M. (2018). "Al-qalb wa al-rooh fi qasa'ed Sams al-ghazaliyah ma;a enaya xassa bi san'at al-tashzis derasa movazena". Majalla Eza'at naqdiyah. s8. A30. Sayf 2018. Ss 55-84.
- Matloob, A. (2007). Mo'jam al-mostalihat al-balaghiyah wa tatawworha. Tab'a jadidah. Bairoot: maktabat Lobnan Nasheroon.
- Mohammadi Asiabadi, A. (1385). "Farafekani w shaxsiyatbaxshi dar she'r Hafez". Majalle daneshkade adabiyat w oloom ensani. Daneshgah tarbiyat mo'allem. Sh.52&53. Ss111-134.
- Mohammadi, A.; Zare'i, J. (1388). "Barresi w tahlil araye tashxis dar sroodehaye Qaysar Aminpoor". Faslname zaban w adab farsi. Sh41. Payiz 88. Ss 105-127.
- Shafi'I Kadkani, M. (1375). Sovar xiyal dar she'r farsi. Ch6. Tehran: Agah.
- Shamisa, Siroos. 1381. Bayan w ma'ani. Tehran: ferdows.
- Shamisa, S. (1393). Bayan w ma'ani. Ch14. Virast 2. Theran: mitra.
- Zaif, S. (1976). Fi al-naqd al-adabi. T4. Al-Qaherah: dar al-ma'aref.
- Zaif, S. (1987). Al-fann wa mazaheboh fi al-ahe'r al-arabi. T11. Al-Qaherah: dar al-ma'aref.